

repertoár malé scény

rms

ROČNÍK 2
1964
ČÍSLO 2

ŠMIDRA: Neprávem se kdysi nadávalo na nedokonalost městského rozhlasu. Byl to nutný vývojový stupeň. Teď po dokončení bubnofikace naší země se tomu můžeme jen pousmát.

Jaromír Hořec

POTKAL JSEM VÍTR

Vítr je umíněný,
jde si svou cestou,
nikomu se neuklání,
nemačká klobouk v ruce
a necouvá pozpátku ke dveřím,
je rovný
a přímý,
nemá čeho se bát,
nemá co ztratit,
je mladý
a ještě si ho nikdo nekoupil,
je bez ceny

a krásně neznámý,
za sebou nemá nic
než válku
a před sebou
nevydlážděný den.

Potkal jsem vítr,
letěl k městu,
sem.
Řekl jsem mu:
máme stejnou cestu
i sen.

J. Poldová, členka kabaretního souboru Kulturního domu ROH v Hradci Králové, zpívá na hradeckých textappealech

Jaromír Hořec

TAKTICKA

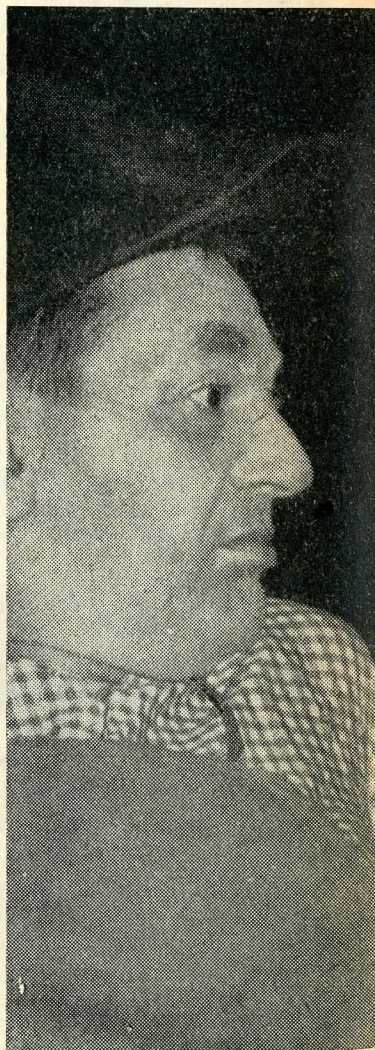
Stavěli ho do zálohy
měl bránit a držet si křídlo
ale on
celou dobu
co nosil dres
chtěl hrát v útoku

Trenér jim vtloukal do hlavy
obránnou taktiku
nacvičili ji jako násobilku
dovedli se roztáhnout do šířky
a nepustit soupeře za velký vápno

Drželi se ve středu tabulky
museli uhrát každou neděli
aspoň bod
o víc trenér nestál

Ten rok
získali pohár slušnosti
napsali o nich v novinách
a vejboři je přišli pochválit
Ale jim z toho bylo nanic
nikdy si pořádně nezakopali

Když se rozkřiklo
že je u nich na place otrava
nepřihlásil se na podzim
ani jeden novejšák a dorostenec
A mohli se jít klouzat

Jaromír Hořec

ZA VŠECHNY PRACHY

Všechny starý stěny by otloukl
na cihlu
a na noc je našprycoval,
aby zatvrdly.
Omítku a suť
by vyvozil na smetiště
a ráno
(až by se na okno vylil
sluneční žloutek)
rozdělal by vápno a cement,
vyměřil stěny
a začal špachtlí házet maltu
pod růžový kachlíčky.

Teprve potom by vstal,
podíval se kolem sebe
a přejel dlaní stěny.

Celý svět by otloukl
a vykachlíčkoval
a na podlahy
by položil dlaždice
a fučky by zalil bílým cementem,
aby se dala lehce smejt špína
a svět byl oblečen jako na svatbu.

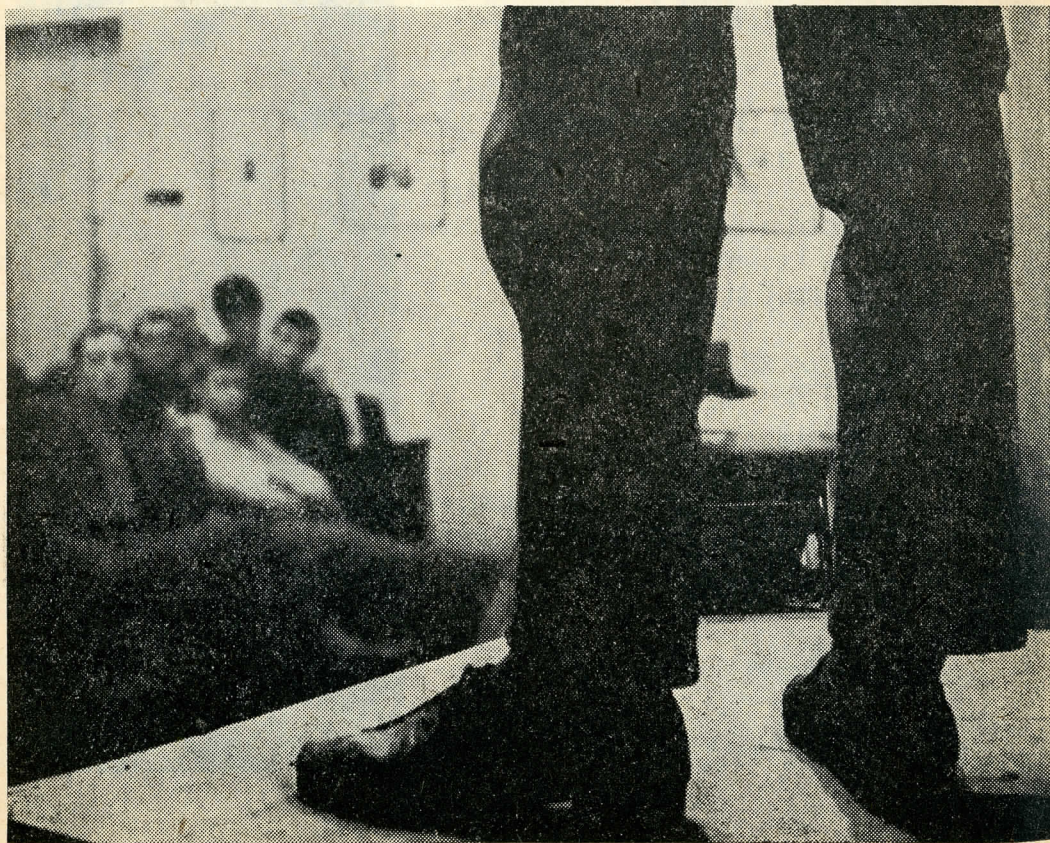
Byl by to melouch
za všechny prachy.

s písněmi,
dokumentárními
přílohami,
prostocviky
a návodem
k použití

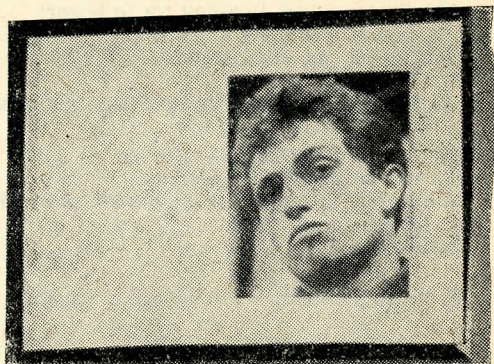
HISTORIE VELIKEHO OKRESNÍHO KÝŽALA

LUĐVÍK
KUNDERA

Hudba:
Pavel
Blatný

1956—1962

Díl druhý

MALE INTERMONUMENTO

„Ležet si v trávě,
snít
o žilkách v kamení, o třpytu kyzů.
Jste nesmírně lidský, šeptají mi ponížení.
Jste pozoruhodně lidský, hřmí mi do ucha mocnější.
Něco na tom je.
Takové rozkochání je mi dáno
jako nejdrobnějšímu človíčku mého okresu.
Vždyť vidím, že tráva je zelená, a znám
po hmatu, po čichu
mramor, žulu a pro mne za mne i pískovec.“

Ano, jsi lidský, Kýžale,
tak od pupku dolů.

KAMPANĚ, KAMPANĚ...

Kampaně, kampaně — dny, kdy v mazlavém blátě okresních silniček
skřípou vozy vrchovatě naložené čímsi
beztvarým, bělavým, bobtnavým, táhlým.

V každém čísle okresních novin jednoho bource! nařídil Veliký Okresní Kýžal.
A nejen ty běžné! Nýbrž i morušové, lyšajové, trnčí!
S duchem a ostrovtipem do toho!
Objevovat!

Subalterní redaktor zesinal.
Nastal shon, nastala výroba.
Nastala neustálost.
A žádné zastání.
A do toho zvon práce s člověkem,
s lidským materiálem.

Nemáš jen samé nicotné? Na to pozor!
Na neděli si naplánuj jednoho velikého, dosud zcela neznámého,
tak na tři, na čtyři sloupce
i s obrázky.
Že je to těžké? Jen si to umět naorganizovat.

Ne, neroste netřesk na hlavách,
lebedy se nedrolí do polívky,
hluchavky si zacpávají uši beztak už hluché,
kopřivy spalují
samy sebe.

Ó krásu smetištní květeny bez záhonků!

Kde je konec toho lana, nevím.
Kde je uzel nad všechny uzly světa, nevím.

Země je rájem ježků
a bosí lidé po něm chodí
nejednou i s úsměvem.

Kde jsou pěšáci na šachovnici života,
kdo míchá osudné kostky?
Kde je redaktor, jehož sinavost je už průsvitností,
takže se vznáší podoben andělíčkovské perutince?

Ó lepé lesy Jeseníků!
Ó chorá moře sanatoří!

Byl sláb a na duši měl svrab
pochyb a zmatků, pravil Veliký Okresní Kýžal.
Podlehl našeptávání, pravil Veliký Okresní Kýžal.
Nu což, je o člověka míň, pravil Veliký Okresní Kýžal.
Ale zvýšenou pozornost nutno nyní věnovat jinému problému:
v každém čísle okresních novin musí být...

Kampaně, kampaně. ~ dny, kdy v mazlavém blátě okresních silniček
skřípou vozy vrchovatě naložené čímsi
beztvarým, bělavým, bobtnavým, táhlým.

To se z mlýnů
svázejí duše.
Dušičky.

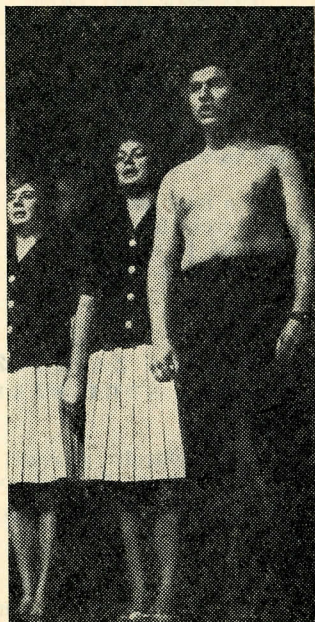
VELIKÝ OKRESNÍ KÝŽAL PROCHÁZÍ VÝMARSKÝMI PARKY

Típají ptáčkové v parcích.
I já slyším típání ptáčků v parcích.
Sluníčko svítí skrze listoví.
I já vidím sluníčko svítit skrze listoví!

Hle, nivy klasiků,
 klasikou dýše zde každý drobet prstí!
 I já znám ty pocity
 vrchovatě nabitých akumulací.
 Tady prodléval soudruh Goethe
 a tady soudruh Schiller
 a všude, všude stáda jejich žen,
 vějíře jejich žen, tomboly jejich žen.
 Ó klasické píšťalky svolávající ta stáda,
 ó klasické větrovi rozechvívající ty vějíře,
 ó klasické zobáčky papoušků vytahující to právě číslol
 I já znám přínosy obou jmenovaných
 a dále i bezpartijních klasiků Klopstocka, Wielanda a jiných
 — a jiných! —
 na našem pokrokovém podsebití.
 I já se prodral dřenitostí
 až k nitru niterného jáství,
 i já znám ladné lemrouchy slov,
 i já oplývám roji myšlenek a stádci žen,
 i já prodlévám po boku soudruhů klasiků
 procházeje výmarskými parky,
 i já,
 i á,
 IÁ.

POPĚVEK O JEŽKOVI V KAPSE

Jedeš autem, jako vždycky, soudruhu.
 V lese auto defektiček stihne.
 A tak po letech se projdeš po lese,
 než to šofér jaksepatří spraví.
 Po lese si chodíš jako Jean-Jacques Rousseau,
 pocity máš málem hrdinské,
 když vtom
 hmátneš do kapsy, až na dno, na dno až.
 Co tam, hrdino náš, nahmatáš?
 Ježka, ježka, nic než ježka!
 A tu na své přijde si též cit, což značí: vzdechy.
 Neboť ježek kromě pichláčů
 má i blechy.
 Achich, to se napláčul!

Snímek M. Stránského z Historie Veli-
 kého Okresního Kýžala v provedení
 brněnského souboru X-64

Ludvík Kundera s chotí a Pavel Blatný na zkoušce Historie v brněnské Iksce

ODOLENOVA BÁSEŇ O ŘEZNÍKOVI

Hle, řezník odkrouhává hlavy
a přitom usmívá se.
A odkrouhává zase,
neboť ho to baví.

A potom také proto,
že lidu třeba her a masa.
Och, jaká je to krása!
(To ukazuje nejedno foto.)

Když v chlípném pachu jatek
na hlavy vlídných dobytčat
pad ocelový chlad,
řezníkem nelomcuje zmatek.

On břitkým slovem doprovází
svůj úkon každodenní,
úkon, jenž malý není
a jenž nás žene do extází!

NA OTÁZKU ZASLOUŽILÉHO AUTORA ODPOVÍDÁ ODOLEN, JAK PSAL SVOU BÁSEŇ O ŘEZNÍKOVI

MISTR: Soudruhu, povězte, jak psal jste svou báseň o řezníkovi! Z vašeho postupu nám může vzejít poučení, když jej zobecníme!

ODOLEN: Putýnky krve, Mistře!

MISTR: Jak?

ODOLEN: Tak. Poléval jsem jimi podlahu svých čtrnácti pokojů a realizoval jsem v tomto terénu denně 278 dřepů, 133 kliků, 68 stojek a 42 salt.

MISTR: Ano?

ODOLEN: Ano. Potom jsem, vyjda před dům, vyhazoval nesčetná hovězí i vepřová srdce do výše třetích pater a chytal jsem je do lasa,
49 uznených jazyků jsem vlastními zuby rozfaširoval, a to za 24 minut
a 58 vteřin,
nadělal jsem z nich karbenátek, smažil jsem je na loji zbylém z jalových básní
a házel jsem je do tváří kolemjdoucím
s němou výčitkou kolem úst.

MISTR: Cože?

ODOLEN: Tože. U sta játer! zařval jsem, když se mně jali spílat,
a řval jsem to pokaždé tak dlouho,
až se neodvažovali ni ceknout.

MISTR: Ni?

ODOLEN: Ni. Ba za jediný cek
splácel jsem dvojitou dávkou karbenátských romancí.

MISTR: To rád.

ODOLEN: Též. Uspokojen tloukl jsem pak po několik týdnů bosými chodidly krvavé bifteky, jež jako koberce se prostíraly v mých pokojích, předsíních, jakož i v kuchyni.

Tento výcvik, přerušovaný vždy několikaměsíčním hostováním na jatkách, dovršil jsem posléze exkvizitním číslem v samém středu masného města Chicago:

za jediný den jsem podřezal hrdla dvanácti nákladním vlakům dobytčat 1. kategorie,

zapíchl veškeré vepře připadající na život 113 průměrných Američanů
a paličkou jsem nadto likvidoval nedozírná stáda rozličného, nezcela přesně definovatelného zvířectva.

To už jen jaksí z vlastní píce.

MISTR: Ale, ale...

ODOLEN: Potom, vyzbrojen certifikáty, cejchy, glejty, razítky a číslý a po tom všem ruce si neumyv,
Mistře...

MISTR: Ano, zajisté, potom tedy...

ODOLEN: ...zapochyboval jsem krátce o svých schopnostech
a napsal jsem pak ve šťastné chvíli
za nedělní odpůldne
v kruhu svých dětí a vnoučat
oněch 16 veršů
na téma Rezník
a ještě tuto jednu báseň
Vám,
Mistře,
ó vy výdobytku,
Vám,
Mistře,
nadávkem.

NA KVĚTOVANĚM KOBERCI

- OUVEJ: To, co tě čeká, to tě nemine!
ODOLEN: Ne.
KÝŽAL: Řezníkem mýnil prý jste mne!
OUVEJ: Ano, je jeden hlas, že řezníkem mýnil vás!
STENOTYPISTKA: Zdá se a zdáti se bude zas.
ODOLEN: Ne, je to pouhý výron obraznosti,
uznávám, že ne právě dokonalý dosti,
hodnota dosud není laureátní...
KÝŽAL: My sdostatek jsme zdatní
tohleto tvrdě vyplemenit!
OUVEJ: Hodláš se radikálně změnit?
STENOTYPISTKA: Vždyť proměněn je zcela!
ODOLEN: Má fantazie snad se trochu stranou zahleděla...
KÝŽAL: Řezníkem tedy nemýnil jste mne?
ODOLEN: Ne.
KÝŽAL: Pište: Nevěrohodný postoj. Stažen z pořadu dne.

STAŽEN Z POŘADU DNE

1

Stažen z pořadu dne —
tak stojí psáno v zápisu,
který (jak známo) schválen byl.
Kdo nevěří, ten změněn bude na krysu,
i kdyby to byl třeba krokodýl.

Stažen z pořadu dne...
To zní věru velebně!
Nevybízí to rovnou k ctižádosti
nezůstat pozadu
a aspoň jednou za život
člověka stáhnout z pořadu?

2

Stažen z pořadu dne —
tak na všech stranách hlásá se,
duje to mocně z mnoha trub:
že každý pokládat ho musí za prase
a nenávisťně na něj cenit chrup.

Stažen z pořadu dne...
To zní věru velebně...
Nevybízí to rovnou k ctižádosti
nezůstat pozadu
a aspoň jednou za život
člověka stáhnout z pořadu?

ODOLENOVO POKÁNÍ

Jsem bídný, bědný a ještě horší nežli horší:
bijte mne!
Hasičskými hadicemi mne bijte, sekerkami mne otloukejte,
ať z duše zbude mi jen píšťalička na jazyku.
Jsem ještě horší, než se domýšlíte,
a místo hlavy nosím onuci
a mozek dávno vyměnil jsem za pochybnou grešlí
a ze závitů nadělal jsem šrouby,
jež zašmelil jsem české paroplavbě!
A teď to víte, bijte bez milosti
a z kůže na mých zádech nadělejte šlí,
šlí, které nosit budou ti, jež urazil jsem.
A těch je nesčíslně! Kéž mi neodpustí
a ve dne v noci jako krupkobití
na skráně mé ať tlukou.
A palic nelitujte, prutů otrněných,
za každou ránu vděčen jsem a volám po dalším!

Vše učiním, bych vinu smyl. A více nežli vše.
Rampouchy budu lízat, kravské zadky též,
po čtyřech Prahu napříč překročím
a na nárožích budu vyvolávat, že horší jsem než horší,
bijte mne!
Vše přijmu, co mi k napravení předurčeno,
a ochoten jsem změnit také méno své.
Ať nejmenuji se již Odolen,
necht jméno mé zní: Neodolen.
Neboť jsem pokušení neodolal, byl jsem zlý
a byl jsem velmi zlý a zlejší nežli zlý!
Smím Neodolenem býti zván?

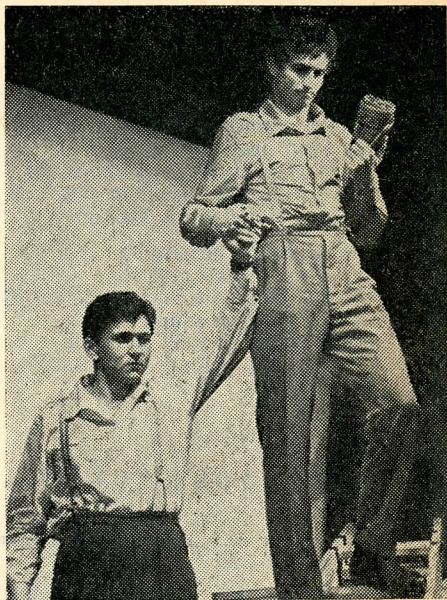
HLAS SHŮRY: Odmítá se.

CO KÝŽAL JEŠTĚ UMÍ

Když stromy teří,
světélkují.
Ať jenom teří, teří nepřestajně!
Tam v samém centru teření
propouštím svého fluoriskantního hrdinu,
ať ještě ukáže, co umí.

Umí toho moc.
Je chytrý, ale nekrade
kdykoli.
A padne tam, kam padne
(tj. na všechny čtyři).
Hlavně však umí dělati noc i za dne.
Umí též vzorové svítání
se zvukovým efektem ptáčků a stíhaček.
Umí la západ slunce
s apokalypticky zlověstným přisvitem.
Umí půlnoc
s cínkotem cínového měsíce
a s vřískotem pářících se koček.

Vyrobiv takovouto půlnoc,
hovořívá s oblibou o prudkém žáru poledne
a učedníci jeho říkají drkotající zubisky:
Parnýt to den!

OTŘES A PRVÁ SLOVA POOTŘESNÁ

Dnové plynuli v blahém bláhovém laděndu
ve stylu vodových ondulací.
Bábovkovité tvary připomínaly samá nedělní odpůldne.
V duhových skvrnách na hladinách jezer nikdo netušil potopené ponorky.
Čeření bylo přece tak nepatrné!
Kadeření přiléhalo k mozkům jak helmice k hlavám růměných požárníků,
jak sekýrnaté opasky k jejich špičatým pupkům.
Pak přišel otřes.

Vyšinuté seismografy se zběsile rozkmitaly,
nežli jim praskla péra
s drnkotem grandiózního neladěnda.
Na stěnách domů bleskurychle naskákaly
větvitě rodokmeny.
Sesun a sesyp, s omítek oblaka.

☆ ☆ ☆

Po velkém tichu, po Velkém Tichu
jazyk jen blekotá:

bl ml rl dl cl fl zl
bl kl tl ml nl řl gl
bl ql hl kl pl vl xl
dooooova a chr a šř a dř
yyyyyy a ktl a mtl a btl
C C Co Co
K P Kam Proč

Po Velkém Tichu, hle, první slova vystrkují růžky.
To to bolí, šnečku, to to bolí!

PLÁČ VELKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA

1

Lidmi hýbat
jak by byli
přidmuž a
přidžena
z hadrů drátků
uklohnění
tahle rozkoš
že mi mizí?

2

Noci troubí
nad Boubínem
čtyři štíři
visí s nebe
těžko těžko
uskakovat
vibrujícím
stříkačkám

3

Zapustí se
rovnou v šíji
ouvej ouvej
komu padne
v noci za dne
ten už sítím
nepropadne
marnokrát

ODOLEN ZPÍVAL, ŽE BY BYL BÝVAL

nedám-li si teď pozor
vznikne báseň
Hans Arp

Hlasem až běda harašivým
zpíval, že by byl býval,
kdyby byl věděl.
(Že Kýžal vzápětí padne.)

Na poslední doškové střeše stál poslední čáp
a smál se, tra zobákem o komín.
Smál se, neboť byl svědkem toho, jak básník, jenž dlouho
odolával svodům Velikého Mlýnku na Maso,
konečně do něho skočil, když téměř
už nebylo třeba.
Ha, mohl být hrdinou!
Ale stal se jen jednou z žíhaných žížal,
jež lezou z Velikého Mlýnku na Maso
coby tvárný materiál
pro chutnou velesekanou.

Čáp na střeše byl si nyní už jist svým básníkem
vždy ochotným opěvat a kát se, kát se a opěvat,

vem kde vem slova
i krapet té hudby,
která se požaduje od toho, co zavání Múzami.

A Odolen zpíval, že by byl býval, kdyby
byl věděl (že Kýžal padne) a kdyby
nebyl vlastně tak perutný.

Zpíval, že bude, až bude,
že bude stále perutný
a ještě perutnější, ba nejperutnější z perutnatců.
A podle poptávky třeba vůbec ne perutný, ba protiperutný.

Básníče, zhasni lucernu
nad lživou minerální putykou.

SOUD ŽEN O BĚHU VĚCÍ

PRVNÍ ŽENA: Jest nám předhozen jakýsi Kýžal, co má kdo k poznamenání?

DRUHÁ ŽENA: Že vepř patří na hnůj, toť jeho prostředí.

TŘETÍ ŽENA: A čistá voda bude nezkalena.

PRVNÍ ŽENA: Čicháme k podsvětí?

DRUHÁ ŽENA: Neomámeny ovšem.

TŘETÍ ŽENA: A kupoval si duše!

PRVNÍ ŽENA: Ale kde jsou?

DRUHÁ ŽENA: Zpupnost je nutno hasit víc než požár.

PRVNÍ ŽENA: Uhašena?

TŘETÍ ŽENA: Kdož ví. Kdyby však slunce nebylo, byla by noc i navzdor mléčné dráze.

PRVNÍ ŽENA: Noc není. Pokračujme.

Je nám předhozen jakýsi Ouvej.

DRUHÁ ŽENA: Ani zbla bolestnosti v něm však není.

PRVNÍ ŽENA: Necítí. Tlustokožec.

TŘETÍ ŽENA: A věčná veš.

DRUHÁ ŽENA: Nelze ji tedy vyhubit?

PRVNÍ ŽENA: Hubou ne! Co dál?

TŘETÍ ŽENA: Je nám předhozen jakýsi Odolen, údajně básník.

PRVNÍ ŽENA: Čím se hájí?

DRUHÁ ŽENA: Nehájí se, podotýká.

TŘETÍ ŽENA: Že na ty, kdo vstupují do řeky,
vždy jiné a jiné vlny se valí.

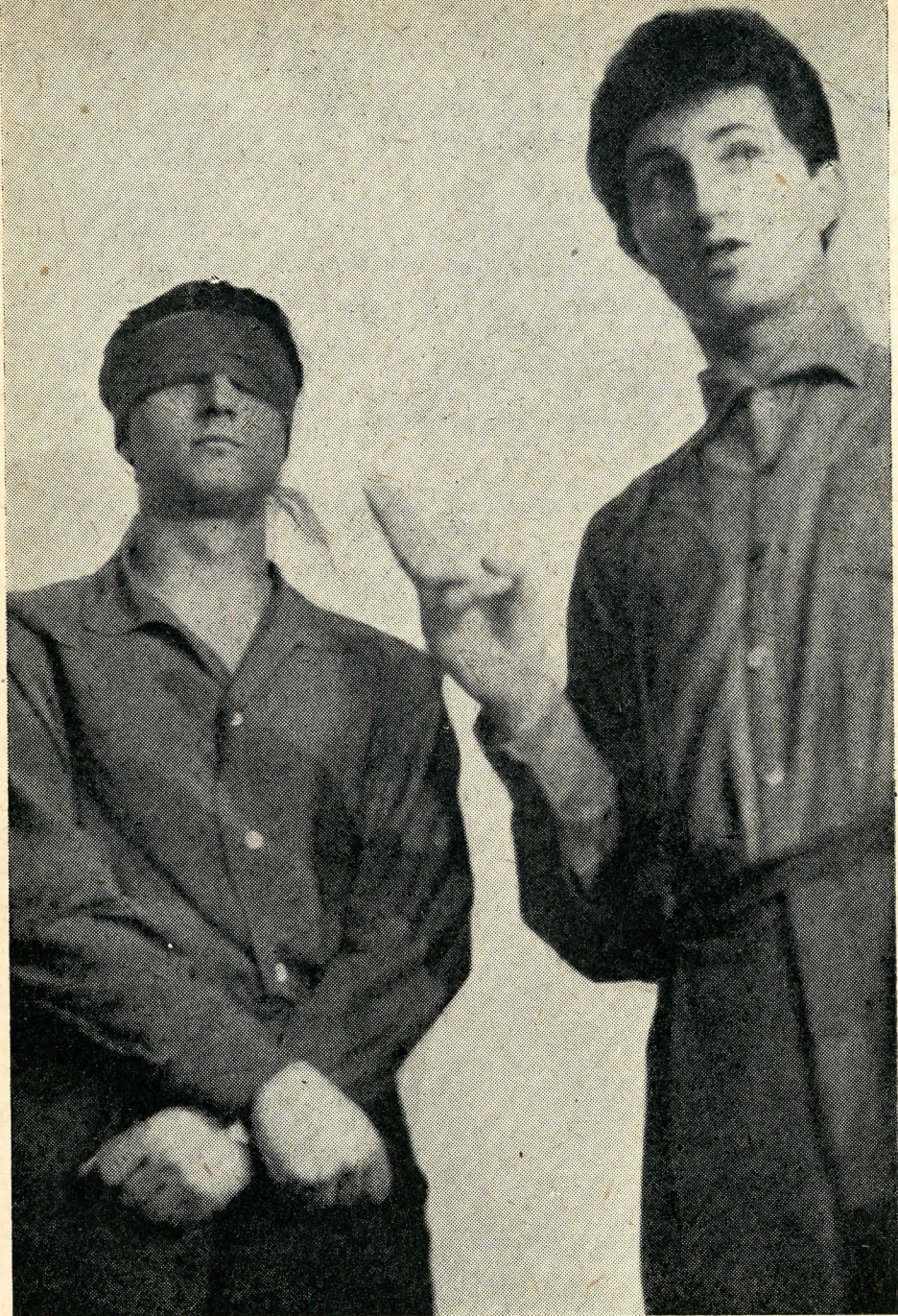
PRVNÍ ŽENA: Co tím chce onen dokázat?

DRUHÁ ŽENA: Že do řeky dříve vstupovával,
ale v hodině dvanácté nevstoupil.

PRVNÍ ŽENA: Nebyl tudíž básníkem. Co dál?

TŘETÍ ŽENA: Máme prý podtrhnout a sečíst.

VŠECHNY: Činíme.

ROZKLAD O ŮDAJNĚM OTCI VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA

Otec by mohl být nadpozemský.
Krutý a nepřístupný jako božstva od počátku až podnes.
Otec by mohl být převelmí zemský.
Jak hamižnost, válení kuliček, šlapání po krovkách roháčů a chroustů.
Otec by mohl být ježatý.
Všude po něm zůstane pichlina a do krve
rázem proudí z opuchlého rezervoáru
vždy nový přísun tělísek,
jež rostou v tělesa a bobtnavým krokem potom
chodí po hlavách,
okovaným bagančím podpatkem vždy řádně vrývající
svůj cejch.
Otec by mohl být rovněž i přehladký.
Pronikne všudy, nezanechá stop
a teprve za notný týden kůže, již se dotkl, začne svědit,
a za léta to máš na mozku.
Šírá je otázka otcovství!
Plodič to musil být urputný. A chrabrý hodně moc. A obrovský.
Ten výkon za tu hrstku let!
Ta střelhitost, co tkne se vzrůstu!
Ty kapacitní vlohy!
Co Kýžalů se zahemžilo ve vodách, na souši, v nadoblačnu!
Co krok, to mýtina.
Co krok, to křivý les.
Otec byl tak velmi známý, až byl neznámý.
Vzývám tě, otče, servus, tatičku,
mečem si ohol tváře, kamenem seškrab obočí
a nastav nádro bílé!
Adijé!

DRUHÉ FINÁLE

1

Tak se končí tahle historie,
člověk nemůže ji prostě škrtnout
— to teda ne! —
jako krtek se v ní proto ryje,
aby našel to, v čem vězí,
čím je stelná, čím je březí —
a co z toho všeho plyne.

Jedno malé poučení?
To je málo, pramálo,
k ničemu to není!
Jiné by se nenašlo?
Jak by ne a jistěže:
Nechcem kejhat jako husy!
Kdo chce lítat, ten se musí
zbavit přítěže!

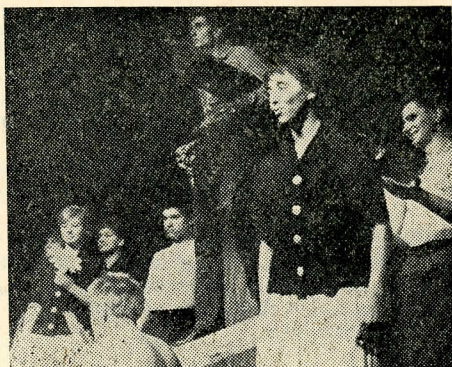
2

Naštěstí to vše je historie,
jsou to dějiny. Kdo se v nich ryje,
zjistí, že ledacos halí pára
a s tou párou kdo se párá
— jen ať se párá! —
nepromáčen nevyfárá.
A víc z toho nevyplývá?

Nic než tohle poučení?
To je málo, pramálo,
k ničemu to není!
Jiné by se nenašlo?
Jak by ne a jistěže:
Nechcem kejhat jako husy!
Kdo chce lítat, ten se musí
zbavit přítěže!

Tušíme, že tihle hrdinové
nešli pod fousy vám nijak, nijak.
— Nám taky ne! —
Takhle vzít si na ně tlustý piják,
vysát kaňku minulosti
a pak dosti a pak dosti!
To že z toho všeho plyne?

Tohle malé poučení?
To je málo, pramálo,
k ničemu to není!
Jiné by se nenašlo?
Jak by ne a jistěže:
Nechcem kejhat jako husy!
Kdo chce lítat, ten se musí
zbavit přítěže!

REPORTÁŽ O KONEČNĚ KONFRONTACI TŘI NEGATIVNÍCH HRDINŮ

Za netřesku činelů, za hubobití na podsebití,
za bájných rohů a v omamu hlohů,
za hokynářského štěbotu vykleštěných slaviců, za vraních koloratur
pouštíme na scénu
tři svoje hrdiny
zároveň.

Jaký to výběh
z prvotřídní výkrmny vyztužených typů!
Jaké to žírné pastvení u třeskutého brlení!
Ó bozi, zadržte tu chvíli,
abychom se jí do sytosti zpili!

Tři hrdinové!
Ať se třeba navzájem sežerou!

Nesežrali se. Kousněme hrdě do citrónu!
Stojí tam na něčem, co připomíná žebříňák, leč bez koní,
ale zato na třech vrtošivě vratkých prknech,
což jim však nevadí, neb každý z našich hrdinů je z jediného kvádru.

A nyní první z nich, a hlavní, otvírá ústa,
patrně k závažnému prohlášení, jak plyne z neotřesitelnosti jeho postoje.
Žel — za žestového řinčení musíme se spokojiti toliko pohledem na nezadržitelně
se otevírající ústa.

Podle jejich tvaru lze soudit, že pronášejí nadpodstatné zásadnosti.
Ano, rozeznáváme onen typický shluk souhlásek, naznačující,
že náš hrdina číslo jedna vysoko něco pozvedá.

Zatímco projev pokračuje, obraťme zraky na hrdinu číslo dvě,
jenž mívá přídomek podokresní.
Je to malý český člověk, ale zato udatný a zdatný,
o čemž svědčí zjevný fakt, že nespouští zrak ze svého Mistra a učitele
a pohybuje ústy věrně v jeho šlépějích, byť se znatelně a příslušně
menším grimasním rozsahem.
Kochejme se, prosím, několik mžiků tímto povznášejícím pohledem
a vysajme jej jako sajeme morek z uvařené kosti.

Dosáli jsme? Vzhůru na třetího z našich vlastimilných hrdinů.
Říkalo se mu básník. Nyní nemluví, klečí tu v póze kajícího.
Kaje se, že se zhola zbytečně kál a že špatně své prsty slinil.
Praskot mozkových kloubů neslyšet,
lze tedy jen tušit,
že se kaje
do důsledků, do kořene a do dna,
jakož i bezvýhradně a bezpodmínečně.

A nyní, zdá se, je konec této plodné směny,
při níž jsme hluboko vyhmátli
a došli ke granitovým závěrům.

Tři naši hrdinové zaujímají postoje mírně ocelové, zato zcela celovné
— vždy s malou vkusnou výdrží —
a slézají z finálového žebříčku.
Jeden si monumentálně mne ruce, druhý ve věrném závěsu taktéž,
třetí co s rukama počítí neví.
Tak zvolna mizejí v niti, která
zde zastupuje horizont.

Hudba chytá za srdce.
Z hlediště je slyšet
dopady slz na naškrobené halenky dívek
a slastné šelestění kapesníků,
jako když netopýři přelétají milimetr nad smělymi účesy.

Nastává tma
a opět světlo.

Neopomíňte si, prosím, povšimnout, že dosud nepozorovaný řadový divák
vylézá nyní zpod žebříčku
a pozvedá oči v sloup,

což chvíli trvá.

Ten sloup je náhle obletován rojem bělásek.
Věnujme nyní pozornost těmto řadovým motýlům!

A ejhle: bělásci posléze zcela zastírají tento sloup
jednotnou bílou barvou
smutku.

Konec reportáže.
Rozchod!

Dokumentární přílohy

INTERVJÚ

(Samoučelný experiment z neuveřejněných materiálů okresních tiskovin)

Pane, otázka zní:

Jsme zakýžalováni po ústa, po uši?
Vlívá se hořký kýžalík
den co den do duší?

A já vám bez váhání pravím: Ne.
Jen ten, kdo ztvrdl na křemen,
v kukani kuře zalehme.

Pane, otázka zní:

Co tím chce básník říci?
Je vůbec patrný vám dosah?

A já vám bez váhání pravím: Ano.
Kdo cítí, jak mu v plísní trne nos,
ať mne jej v dlani jako houbo.
Kdo ale přivykl i mouchám, které trouší
drobný trus

na horách nosu,
ať klidně na ně šilhá
a ani nezakýchne, budiž!

Pane, otázka zní:

Jste ochoten vše odvolat,
kdykoli nás to napadne?

A já vám bez váhání pravím: Ne.

Z KÝŽALOVA DĚTSTVÍ

ANEB

SLAVNOSTNÍ VYZVÁNĚNÍ

PŘEDSTÍRÁ CITOVOU HLOUBKU

ANEB

VELEBNO

Mraků se nebojmež,
mraky znamenají žírné zúrodnění,
mraky znamenají, že bude jarý den,
jarý a boubelný, růjný a prýštivý,
a rovněž růžový,
a dále klenutý, vroubený, zelenavý
a vůbec mnohonásobně avý
a veskrze velebný.

A odtud

vede

cesta

k:

Velebný pane, nebyl.

Styď se, ničemný liknavče,
zameškat svaté přijímání.

Velebný pane, snědl jsem ráno omylem
housku.

Styď se, bezectný zhrdači,
mám dost těch kousků.

CHÓR SPOLUŽÁKŮ:

Blbečku Kýžale, k přijímání můžeš jít
i s plným břichem
a bez zpovědi.
My to tak taky děláme,
všichni to vědí!

Velebný pane, i přikem v krku jsem se lechtal.
Styď se, hanebný rouhači.

Velebný pane, nešlo to ven, ale příště se to
jistě podaří a půjdu k oltáři.
Styď se, zbůhdarmý kajfcníče.

CHÓR SPOLUŽÁKŮ:

Blbečku Kýžale, měl jsi říct,
žeš byl.
My to tak taky děláme
ze všech sil!

Zvonů se nebojmež,
zvony znamenají
— zkrátka a nedobře —
velebno.

HLE, POSTRACH DĚTSTVÍ!

(Rovněž z Kýžalovy mladosti)

Hle, postrach dětství:

feldvébl Guláš, správce budov, praskající
zrzavým rákosíštěm vousů.
Zjevil se vždycky znenadání za pichlavými
kaštany
a řval a řval.

Děti se třásly, močily pod sebe,
když rovnou z nebes na ně padala
ryšavá hmota s drticími vousisky,
země se měnila v rosol,
z něhož nohy mevytáhneš.

Úprkem hnali se všichni do sklepů, do kůlen,
do stájí,

když jako turnadné nerudné kolo
valil se Guláš, správce budov,
a řval a řval.

A jenom nejodvážnější z kluků,
drzouni, zmetci, propadlíci,
budící žal a pohoršení,
jimž začal už přeskakovat hlas,
křičeli na něho z houští:
Guláší, vole, hukni si!

Ale i ti se třásli, se srdcem v rýžové kaši,
se splihlou kšticí plnou bodlinek,
s nohama mátožnými,
s rukama plnými syndetikonu,
zatímco feldvébl Guláš, správce budov,
řval a řval.

A teď je čas pomstít se za ty strachy,
za pot a úzkost, za můru,
za naděláno v kalhotách.
Já, Kýžal, budu teď Gulášem,
vousisky budu práskat
a řvát a řvát.

Podokresním klukům zrosolnatí nohy
a ze srdce jim zbude pudíngový prášek
na hnojení polí a luk.

TEZE K MANIFESTU RODEOLOGIE

[podvrh [patrně]]

Rodeologie je věda.
Na rozdíl od rodeologismu,
což jest toliko směr.

PRÁCE BÁSNÍKA

[Podivínský pokus meznámého básníka z let
padesátých. Uveřejňujeme jen proto, že ně-
kteří badatelé nadhazují otázku, zda nejde
o vzácný kontrakýžaloidní projev]

Ve spáře mezi lesklými kachličkami
na balkóně
lopotí se opuštěný mravenec.
Napřesrok budou dvě kachličky vypouklé.
A další léto
jedna z nich pukne.

POZOR, POZOR...!

(Fragment dobového popěvku)

Pozor, pozor, nedotýkati se, neklopiti!
Pozor, pozor, někdo za ním stojí!
Někdo mocný,
velkomožný,
nejen do žní,
ale porád.
Pozor, pozor, moh bys něco zvorat!
A kdo stojí za ním,
komu že se klaním?
Hmatej, hmatej, mahmatáš
samý vzduch!
Stojí tedy za ním Duch
svatý?

Z NEVYČERPANÉHO ZÁSOBNÍKU RÝMŮ K DANÉMU TÉMATU I.

Poučné — Zabuč: Ne!

*

Kýžal — žížal

*

Ouvej — jdou vej-
[-ce ma odbyť?]

*

Odolen — len [což značí slovensky: pouze]

*

Popocatepetl — spletl

*

pukl — mukul

*

kultu — kolik nul tu?

VELIKÝ OKRESNÍ KÝŽAL PÍŠE O DOKTORU FAULOVÍ

[prvá stránka z fragmentu deníku]

Těž velký Mácha si psal deník. **Faciti Taciti.**
MORD UND LIEBE. (18 slov.)
Odpoledne jsem šel s Od. na aktiv. **Díval se,**
jak M. D-á houpe šadrami (62 slov), **a Od.**
povídal — — — Ó masy! Ta práce s vámi.
Třtiny na vodách [jsem] jste.
Četl jsem o doktoru Faulovi. Povídka špatná.
Nenapíši-li to brzy, napíše to někdo jiný.

Už samo jméno unfair. Měl by si stěžovat. Též Filípek by si měl stěžovat. Řeči o zodpovědnosti: nezodpovědné!! Příklady (Majakovskij): za vlasy přitažené, demagogie!! (1 slovo) Rozvinout mysl.: Faul jako jméno uráží sjednocenou tělovýchovu?! Doma jsem psal deník.

VELIKÝ OKRESNÍ KÝŽAL PÍŠE FILIPU FILÍPKOVI O ZHOUBNOSTI HYPERBOLY

(koncept, dopis patrně nebyl odeslán)

...jste veliký obcujete jak čtu
s ministry kdežto já
na svém třináctkrát bédném okrese
jsem stodesetkrát za den vydáván
napospas malosti
nejednou si zoufám při tom pomyšlení
nejednou rozháním nudu
striktními příkazy
ať se něco děje ať se zvedají nohy
a k uchu se mi dostávají
podivné řeči o tzv. korytě
které musím v zárodku vymycovat
to všechno jsou básnické ozdoby
sdělil mi můj osobní poradce pro tento obor
kterého podporuji ačkoli sám mám k tomu
též co říci
podobnými básnickými ozdobami vás ten

také chtěl pošramotit
zdá se mi že jste z toho vyvázl jako pravý
muž

vždyť třeba ta věc s těmi podobiznami
tomu dnes nikdo neuvěří
jak léta plynou
kdybyste mě chtěli přijmouti
rád bych vám předložil svůj návrh
na důsažné likvidování takových a podobných
básnických ozdob jako je např. ta hyperbola
nebo jak

jejich zhoubnost je přece očividná
každé pravím každé podtrhněte prosím
zveličení proložit velkými písmeny
narušuje v samé podstatě pravdivý obraz
že ano není-liž pravda to nepište
a najděte mi do zítřka nějaká jména klasiků
to tím pěkně vyšperkujeme lid to má rád
že nemůžete

tak si něco vymyslete
stejně to nikdo nečte
kdo by na to přišel
ale výstuž je to dobrá
jak to že to píšete
to přece nemáte psát
aha tak vy jen obrušujete tužku
to rád slyším
obroušená tužka je znakem vybroušeného
ducha
ale to byste napsat mohla ...

ÓDA NA ZUBNÍ PASTU THYMOLIN

(fragment — zajímavý příklad příklonu
k lidové tematice)

Jak? — To je rovnou urážka umění!
Což na věci nic nemění,
neboť hrdina se převysoko cení,
když zuby přeširoko cení,
ty zuby bílé...

MYSTERIÓZNÍ EXISTENCE

(„Báseň“ neznámého autora z archivu Syndikátu spisovatelů, bezpochyby epigonský výtvor IV. řádu)

Dovídám se, že
Veliký Kýžal
stal se populárním
i u těch, kteří ho nikdy nezhledli,
a že citovali jeho výroky,
udánlivé, neudánlivé,
nevědouce zhola nic o tom,
že Veliký Kýžal
je toliko Okresní.

Začala tedy díky této popularitě
nová, hodně mysteriózní existence Kýžalova.
Jak balónek se odrazil od větru,
balancuje již bez těla, tudíž bez reality,
mezi obláčky, prachem, výpary a výdechy.

Kéž nalehne již záhy
na milosrdnou špicí kostelní věže,
aby se změnil v gumové chuchvalečkovité
nic

a mohl zas pochodovat po zemi,
kamž byl postaven
k obrazu svému,
amen.

Z NEVYČERPANÉHO ZÁSOBNÍKU RÝMŮ K DANĚMU TÉMATU II.

Slyšte slavíka! — Krásně kувíká!

*

dogma. — mnoho dog má

*

Ó Lucifere! — Ten si to ... hasíl

*

kletba — To bylo let, ba!

*

br — kábr! — Zábr-dovice — Kdo více?

JE ČAS...

[několik slok z dobové balady]

1

Je čas vyměnit si na svém psacím stroji pásku.
Je čas registrovat nejen hněv — i lásku!
Kdo se vzteká na běžícím pásu,
pitvoří si rysy, ztrácí krásu!

2

Lidé nad krásou vždy upadají do úžasů!
Je čas zaregistrovat i tuto krásu!
Neboť někdy řve jak děcko v lázni
nebo jako když se cukrář zblázní.

3

Je čas obrátit svou pozornost i k mozku,
začít z něho vymetávat sebemenší trosku.
Neboť mozek může škodit velmi,
má-li sídlo v temné hlavě šelmy.

4

Je čas podrobit se jistým náboženským rituům,
to znamená obrátit se ještě k citům.
Neboť velmi mohou škodit city,
jsou-li jimi mozky pozakryty.

5

Je čas udělat si v sobě generální úklid,
do zdání a do lži už se nezakuklit.
Pojďte všichni sem nahoru k pultu!
Trárárára, trárárára — kultu!

DIALOG V ANONYMITĚ

Zuřivým zahradníkům zrezivěly nůžky
a živé ploty pojednou jsou živé
i tady na předměstí velkoměsta,
kde Veliký Okresní Kýžal v doprovodu
podokresního Ouveje
jsou lidmi zhola mulovými,
mimo meze okresu
a vůbec mimo.

Negativní čísnice mrštila pivem
na vzdálenost tří metrů.
Čepice poklesla.

Pozitivní šatnářka chmurně zakývala
na pováženou.

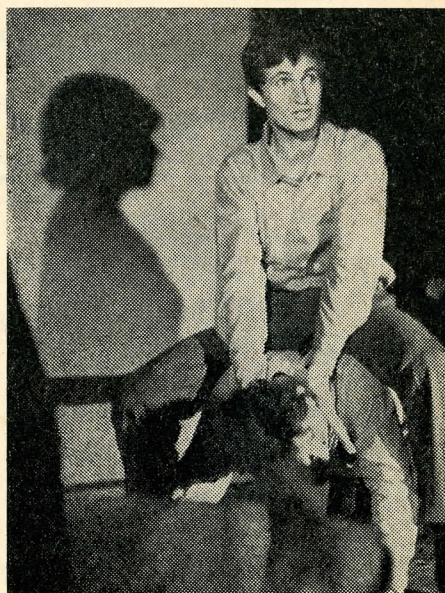
Negativní čísnice v předtuše nízkého
spropitného
lhostejně poplvala chvějivý zátylek
Velikého Okresního Kýžala.

Pozitivní šatnářka četla levity
sama sobě z vlastní dlaně.

Negativní čísnice odhadla Ouveje na osm set
měsíčně bez zaplacení a načepovala mu
šťávy z vemena chemického průmyslu.

Pozitivní šatnářka probodla
tři lístky od šatny najednou
a také negativní čísnici
pohledem dobromyslné kosice.

„Budem jak monolit,“
pravil Ouvej.
„Ano, zbývá nám k tomu jenom lit
r bílého na hlavu“, odpověděl
Veliký Okresní Kýžal,
choule se v anonymitu velkoměstského
předměstí,
kde zuřivým zahradníkům zrezivěly nůžky
a živé ploty pojednou jsou živé
a v marmeládě dnů se pinoží moucha.

Návod k použití

jehož otcem je Bert Brecht
neb měl recht

Průměrný čtenář, tj. ten, jenž básně nečte, nechť každou z těch, které jsou zde prezentovány, vždy důkladně zatřepe, a to i za cenu, že vytrhne list. (Nebot co je list proti věčnosti?) Takto dosáhne toho, že léčiva — usazená údajně na dně — povystoupnou a přímějí ho možná i k jejich použití. Rozhodne-li se k tomu, nechť podle tělesné podstaty i délky služebních let bedlivě odkapává slůvek i veršů na lžičku a loká je s očima slastně přimhouřenýma. (Oči vyvalené či zcela zavřené se nedoporučují, jakož že vůbec je nutno vystříhati se extrémů.) Lokati přímo ze stránek je z autorského hlediska necudné. Dovoluje se to pouze básníkům, a to těm, kteří převážně čtou toliko své vlastní kreace.

Funkcionářům okresního formátu se vůbec nedoporučuje čísti básně, v jejichž titulu se objevuje slovo „Kýžal“. Jsou značně poznamenány tvůrčí pubertou a nemají jim co říci. Naproti tomu lze tyto básně vřele doporučit i funkcionářům místního a krajinného rozsahu, neboť se jich sice přímo nedotýkají, ale upozorňují na závažné nedostatky nejbližší vyšší, resp. nejbližší nižší instance — a mohou tudíž posloužit k rozvinutí kritických prostocviků všech stupňů ve chvályhodném rozpětí.

Na úřadech všeho druhu je záhodno nahlas předčítati vždy tři, maximálně čtyři poslední verše básní, jejichž titul začíná písmenem „Ú“, ve výjimečných případech i „S“ nebo „P“. (Výjimečné jsou dny zasvěcené schůzím, příp. poradám.) Tento úkon by se měl odehrávat co možná ihned po ranním nástupu do zaměstnání, aby se za prvé vhodně navázalo na snové sedliny noci a aby se za druhé snáze potrály.

Při této příležitosti budiž důrazně podotčeno, že dokumentární přílohy se nemají vůbec čísti — ani nahlas, ani potichu —, nýbrž toliko zpívat, a to na nápěvy církevních zpěvů z doby baroka. (Fary byly zvláštním oběžníkem vyrozuměny, aby je — vzorně nacyklostylovány — dávaly zájemcům ochotně k dispozici.) Také při tomto počínání jest zrak přimhouřiti, nikoli však slastně, nýbrž tentokrát se znaky věrohodnosti, popřípadě i hodnověrnosti. Tomuto aktu by velmi svědčil vkusný a výživný hudební doprovod. Varhany nelze sice zcela zavrhnouti, ale nelze je ani přespříliš propagovati, neboť je nebezpečí, že by mohly překrýti slovo. Naproti tomu velmi agituje pro doprovodné použití harfy či lyry, nejraději však varyta. (Zprávy

o účinu takovýchto produkci podávejte v trojím vyhotovení na adresu redakce s heslem „Kýžvarlyr“. Nejlepší zprávy budou knižně odměněny.)

Vřelému zájmu divčí veřejnosti lze zvláště doporučit básně týkající se (ať přímo či nepřímou) snění a navíc texty na témata lásky, pudu pohlavního, samolásky a odříkání. Držte knížku pravou rukou, mohou dívky k šepťavé četbě preludovati levou rukou na klavíru značky Petroff. Zvlášť vycvičený kolektiv tzv. poetických pomocnic (nadále jen: PoePo) by měl při těchto evolucioních uvolňovati z broušených karaf levandulovou a jinou chemickou vůni.

Literáti a jiní umělci nechť zaměří všechno úsilí k zvládnutí podstatné dřene básní, jejichž titul začíná písmenem „O“. [I tu by měly fungovati PoePo, především pokud jde o udávání správného rytmu a o signály k nutným prodlevám.] Kritikové však nechť se nenamáhají přílišným studiem předhozených textů, je jim jen povoleno globálně je prololistovati a utvořit si úsudek pokud možná již před tímto prololistováním. Jejich oko by mělo zálibně spočinouti jenom na těch místech, kde verš přechází v mezery mezi slokami. Tato místa jsou jim výslovně a láskyplně věnována.

Roľníci by měli k četbě přistupovati toliko za zimních večerů a po náležitém obrušení všech předradlíček a pohmojení všech roľi. Na to jest klásti zvláštní důraz. [I zde ovšem mohou účín podpořiti PoePo, pokud jsou po ruce: měly by státi v pozadí selských jízeb, trouce si hřbetu o almary, případně i o truhlice, a prozpěvovati v lidovém duchu na slova lalalá, lalalá.]

Učitelům se z těchto veršů nedovoluje čísti nic, pranic. Výjimek nemá! (Ani zvláštní masazení PoePo nemůže na tom ničeho změnit.) Totéž se týká učitelek a s výjimkou výrazné rusovlasých. Ty však musí během jednadvaacetí dnů od prvního styku s doličným předětem zvládnouti nazpaměť každou lichou báseň včetně dokumentárních příloh. (Zkoušce zdatnosti se podrobí před zvláštní komisí složenou ze zástupců Syndikátu literátů, Skladu svazatelů a Sboru nakladatelů.)

Kulturní funkcionáře jedné spřátelené sousední země nutno jmenovitě upozorniti na báseň „Veliký Kýžal prochází výmarskými parky“. Je jim vděčně připsána. Čísti celou tuto báseň však nemusí. Stačí název.

Konečně upozornění všem poživatelům bez rozdílu pohlaví, třídnosti a příjmovosti: velký význam při četbě má hlasité opakování, které se může, ba má změnit v soustavné memorování. Takto namemorované básně se pak sluší uplatňovati při všech příležitostech zvláště hromadných. Vhodnost se dostaví jako přídatný zjev.

Četbě zdar!

Autor + PoePo

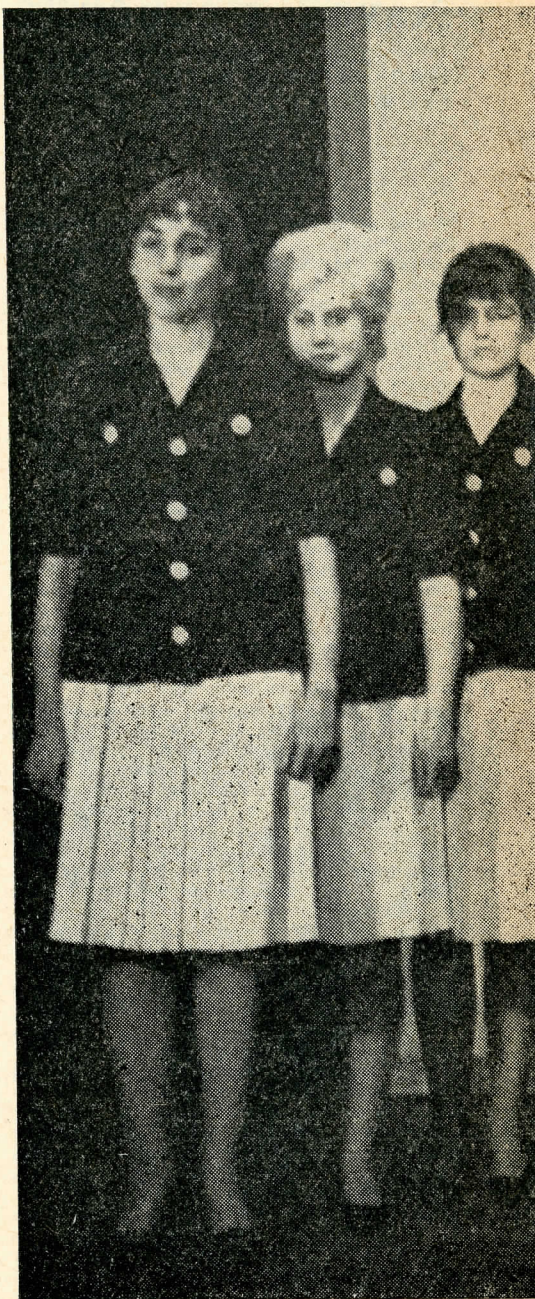
Autor posléze poznamenává:

„Historie Velikého Okresního Kýžala s písničkami, dokumentárními přílohami, prostocviky a návodem k použití“ vznikala v letech 1956 až 1962. Ve své konečné verzi byla psána pro Divadlo poezie X — (tehdy) 62. Měla být uvedena v červnu 1962, premiéra se však uskutečnila až v květnu 1963. V „Iksce“ si text poněkud zkrátili, autor jej zde však otiskuje nezkrácený. Kdyby jej náhodou chtěli uvést jinde, mají možnost krátit a montovat jinak. [Možnost otvírá možnosti. (Což není k zahoezení.)]

Některé dokumentární přílohy se v inscenaci „Iksky“ říkají a zpívají mezi první a druhou částí v tzv. nepřestávce. Oba hlavní představitelé si uprostřed přestávky prostě u klavíru začnou zpívat a recitovat, vznikne jakýsi text-appeal, na jehož konci je sál opět již zaplněný a může plynule začít druhá půlka představení. Prostocviky, uvedené v titulu, jsou obsaženy minimálně v 65 % textů, ale i mezi nimi. Návod k použití není pouze doprovodem tištěného textu. S malými obměnami je možno rozdávat jej divákům, výhradně však v nacyklostylované podobě.

Postava Kýžala a Ouveje si mežádá komentářů. Nejasnosti byly jen kolem postavy Odo-lena. Jak plyne z textů, které mu jsou svě-řeny, tento básník kýžalům a ouvejům četl. Používal zbraní ironie, parodie, satiry, jmo-taje, pamfletu. Jeho tragikomedie či tragédie je v tom, že se zlomil a vzdal a kál ve chvíli, kdy už si vlastně mohl a měl dovolit riskovat vše: těsně před Kýžalovým pádem. Tím defi-nitivněji kremace charakter!

L. K.

Stránského záběr z finále Historie Velikého Okresního Kýžala v X-64

MALE INTERMONUMENTO

Tempo rubato (quasi operní arioso)

sfz Le-žet si v trá- vě a snít, le- žet si v trá- vě a
F (klasická klavírní stylizace) C Cmi

snít o žilkách v kamení, o třpytu ky-žů, o žilkách v kamení, o třpytu ky-žů,
D G Hmi Hmi Fis

o třpytu ky-žů. Jste nesmírně lidský, hřmí mi do ucha mocnější. Něco na tom, ně-
Fis H A Gis mi Es7 Asmi Des9

co, něco na tom je, ležet si v trávě a snít.
Des9 Fis H E H tremolo

Zpěv II Takové rozkochání je mi dáno

ležet si v trávě a snít,
Fis mi Cis tremolo

jako nejdrobnějšímu človíčku mého okresu Vždyť vidím, že tráva je zelená a znám po hmatu,

o žilkách v kamení o třpytu ky-žů o žilkách v kamení.
Fis Emi Emi

po čichu mramor žulu apro mne za mne i písčovec.

o třípytu kyzů
F

mf *Recit.* Ano jsi lidský Kýžale
(nechat vynít pedálem)

mf Des tak od pupku dolů.
C

sf F (ž)

POPĚVEK O JEŽKOVI V KAPSE

Quasi boogie-woogie-twist

Cmi Es Cmi Es

1. Je-deš autem, jako vždycky sou-dru-hu,
2. Po le-se si chodíš ja-ko Jean-Jacques Rousseau,

Cmi Es Cmi Es As Des7 As Des7

vlese auto defekti-ček stihne. A tak po letech se projdeš po ie-se,
poci-ty máš málem hrdinské, když v tom hmátneš do kapsy až na dno, až.

As Des7 As Des7 Cmi simile primo Es

než to šofér jak se patří správi. Ježka, ježka, ježka, ježka,
Co tam hrdi-no náš nahma-táš?

As Des

nic než ježka! A tu na své přijde si též cit. *Recit.* Neboť ježek kro-mě

As Des7 D7 G7 Cmi Cmi (tremolo) *což značí vzdechů* Cmi

pichlá-čů má i blechy. Achich to se na-plá-ču! Bum

PLAČ VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA

Lamentoso-quasi recitativ *Dmi*

1. Lid-mi hý-bat jak by by-li
3. Za-pu-stí se rovnou v ší-ji

B9 *Dmi* *E9*

pí - di - muž a pí - di - že - na. z hadrů drátků, o-klo-ně- ní
ou - vej, ou - vej ko - mu pad-ne v no-ci, za dne ten už sí-tem

1. Dmi *2. Dmi* *Fine* *Dmi*

tahle rozkoš že nám mizí? nepropadne marnokrát. 2. No-ci troubí nad Boubí-nem.

C *F* *F* *Es* *Dmi* *G9* *A7* *Dmi*

čtyři štíři vi-sí s nebe, těžko těžko uska-kovat vibrujícím střikačkám. *D.C. al F.*

DRUHÉ FINÁLE

Quasi charleston *F* *dmi* *gmi* *C7* *F* *dmi* *gmi* *C7* *F* *dmi*

Tak se končí tahle hi-sto-ri-e mocně

gmi *C7* *F* *Dmi* *gmi* *C7* *F* *dmi* *gmi* *C7* *F7*

dlouha-tánská, člověk ja-ko krtek se v ní ry-je, a- by na-šel

B *Es9* *A7 (♯)* *D7* *G7*

to v čem vězí, čím je stejná, čím je březí a co z toho všeho plyne!

C *As7* *C* *F7* *C* *As7* *C* *C* *As7*

Jedno ma-lé po-u-če-ní, to je má-lo, pra-má-lo, kniže-mu to

C *F7* *C* *As7* *G7* *C7* *F* *dmi* *gmi* *C7* *F* *dmi*

vlastně není, snad by to i jinak šlo. Jak by ne a jistěže my nechceme kejhát

gmi *C7* *F* *dmi* *gmi* *C7* *Fis7* *C7* *B7* *E7* *F*

ja-ko hu-sy, kdo chce létat ten se mu-sí zba-vit pří-tě-že!

POZOR, POZOR

Quasi pomalý foxtrot
D bmi6 D bmi6 D bmi6 D G D

Po- zor, po- zor, nedo- tý- ka- ti se, po- zor ne- klo - pit!

B B ami A7 (A7) Patetico-Più mosso D B7

Po- zor, po- zor ně- kdo za ním sto- jí, někdo moc- ný,

Fis7 D D B7 Fis7 D B

velko- možný, nejen do žní, a- le po- řád. Po- zor, po- zor, moh' bys něco

ami A7 (A7) A la wölzer D (v sextách)

zvorat. A kdo sto- jí za ním, ko- mu že se kla- ním?

Foxtrot emi7 A7 emi7 A7 emi7 A7 Walzer A7

Hmatej, hmatej, nahmatáš vzduch. A kdo sto- jí za ním, ko- mu že

(Foxtrot) fmi6 emi7 A7 (♯) D R7 Quasi recitativ D >

se klaním? Hmatej, hmatej, nahmatáš vzduch, stojí tedy za ním svatý duch?

ODA NA ZUBNÍ PASTU THYMOLIN

Tempo rubato (quasi folklor)
dmi C D

Jak to je rovnou urážka u- mě- ní což na věci nic nemění neboť hrdi- na

D C B C Più mosso D G D

se převysoko cení, když zuby přeširoko cení, vy zu- by bí - lé (nerápadné) bum!

JE ČAS

Alla marcia

F *C7* *F*

Zpěv I. Je čas vy-měnit si na svém psacím stro-ji pás - ku

C7 *F* *B*

čas za-registrova-ti zcela novou lás-ku I. ne - boť láska po-vzná-

F *C7* *C7* *F*

ší ho vel-mi II. chrup mu mění na zubiska šel- my I. Je čas II. Je čas.

NEVÁZANÉ SLOKY

STANISLAV
AULICKÝ

Mluvil otevřeně.
Mluvil upřímně.
Mluvil pravdu.
Jedni říkali, že mluvil správně,
ale že je hlupák.
Druzí říkali, že mluvil hloupě,
ale že je to správné.
Ale nikdo se k němu nepřidal.

*

Ličil jsem, jak jsem snědl
5 kilo buřtů, 4 kila chleba,
20 jitrnic, 2 kila tlačenky,
všechno najednou.
Řekli, že je to pitomost,
nasedli do autokaru a odjeli na Hlubokou.
Ještě téhož dne navštívili Krumlov, Třeboň,
Zvíkov, Orlík, Karlštejn, Konopiště a
Kokořín.

*

Sprostě vynadal všem spolupracovníkům.
„V jádru je to ale dobrý člověk,
hájl ho kdosi.
V hospodě se surově popral.
„V jádru je to ale dobrý člověk,
opět tvrdil kdosi.

Utrácel peníze,
které vydřela jeho stará matka.
„V jádru je to ale dobrý člověk,
zase ujišťoval kdosi.
Když umřel, pitvou se zjistilo,
že žádné jádro nemá.

*

Napsal jsem 10 aforismů.
Jeden jsem vyškrtl,
nevyhovoval současně linií.
Vyškrtl jsem ještě jeden,
dotkl se vojáků.
I třetí jsem vyškrtl,
napadal funkcionáře.
Stejně to dopadlo se čtvrtým,
kritizoval veřejné zásobování.
A taky s pátým, samozřejmě,
vždyť zlehčoval ministerstvo.
Ze stejných důvodů jsem vypustil
i šestý, sedmý, osmý a devátý.
Zbýl mi jen jeden, tento:
„Zažeň mouchu; přileť zas.“
Ale myslím, že i ten přeškrtnu.
Jeden z mých přátel se jmenuje Moucha.

(Odměněno v soutěži „Umění agituje“, kte-
rou vypsal Městský dům osvěty v Praze)

STAVITELÉ MUŽSTVA

J. R. Pick

Nesmírně mi imponuje ona hrstka činitelů, kteří jsou pověřováni sestavováním našeho mužstva. Vždycky mne okouzlovala ona prostá samozřejmost, s níž tak činí.

Celý národ například ví, že do mužstva by měl být zařazen Kotalík a nikoliv Hurych, dobrá polovina národa, kterou tvoří znalci, to dovede dokonale zdůvodnit, ale příslušní činitelé klidně zařadí Hurycha, o němž celý národ ví, že je neschopný, a polovina to dovede dokonale zdůvodnit.

Hrstka činitelů nic sice zdůvodnit nedovede, ale ani se o to nesnaží. Není přece proto hrstkou příslušných činitelů, aby něco zdůvodňovala, ale proto, aby stavěla mužstvo.

Přitom se třeba stane, že Hurych náhodou nezklame.

Příští rok tedy postaví hrstka činitelů Kropáče. Celý národ sice ví, že je to ještě větší nesmysl, než byl ten s Hurychem, polovina to dovede dokonce zdůvodnit, a že do mužstva měl být zařazen v první řadě Kotalík, ale hrstka činitelů klidně postaví Kropáče. Loni, říká si hrstka činitelů, bylo veřejné mínění proti Hurychovi, a hle: nezklamal. A aby ukázali, že jim na veřejném mínění nezáleží, zařadí do mužstva navíc ještě Sebánka, o němž celý národ ví, že je absolutně neschopný, polovina to dovede dokonce zdůvodnit, a hrstka činitelů se proto domnívá, že má talent. Kropáč a Sebánka zklamou.

Příštím rokem je tedy hrstka činitelů pod tlakem veřejného mínění donucena postavit aspoň Hurycha.

Hurych zklame.

Příštím rokem je tedy hrstka činitelů donucena konečně postavit Kotalíka. Je sice toho názoru, že je to nesmysl, ale veřejné mínění je veřejné mínění.

Kotalík zvítězí.

Hrstka činitelů z toho okamžitě vyvodí důsledky. Letos, říká si, jsme správně postavili mužstvo. Naše autorita ve veřejném mínění stoupá.

Příští rok klidně postaví Kropáče a Sebánka.

Kropáč a Sebánka zklamou.

Příští rok je hrstka činitelů pod tlakem veřejného mínění nucena postavit opět Kotalíka.

Kotalík zvítězí.

Autorita hrstky stoupne, postaví Kropáče a Sebánka.

Kropáč a Sebánka zklamou.

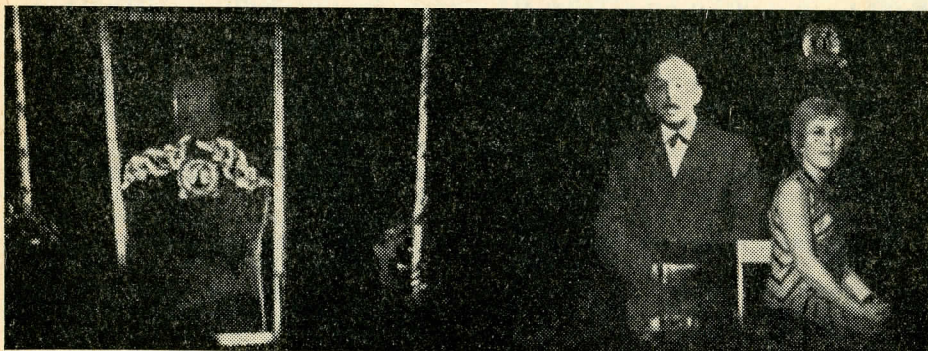
Hrstka postaví Kotalíka.

Kotalík zvítězí atd. atd. ...

Děje se to tak dlouho, až Kotalík zestárne a jednou nezvítězí (je jen druhý).

Vidíte, řekne hrstka činitelů. My jsme ho nikdy stavět nechtěli. Ale to víte, někdy je třeba ustoupit tlaku veřejného mínění.

A příští rok samozřejmě zařadí Kropáče a Sebánka.

K. Urbánek a A. Havlíčková v Pickově komedii Jak jsem byl zavražděn, kterou uvedl pražský Paravan. — Foto J. Cervený

POZORUHODNÝ JEV CHEMICKÝ

*Ze školních úloh
z jazyka českého Josefa Krásného
žáka IV. b.
obecné školy
chlapecké v K.*

Josef Škvorecký

„V zdravém těle zdravý duch,“ učil dr. Miroslav Tyrš a též můj otec soudí v tom smyslu. Tělo má veliké a velmi zdravé, měřící jedno sto devadesát sedm centimetrů a vážící sto patnáct kilogramů. I zaplál již v útlém věku pro myšlenku sokolskou.

Též já jsem zaplál, avšak zlomíce si nohu při přeskoku roznožmo přes kozu, nemám již tak zdravého těla. Petr však, když byl dospěl, odmítl býti více Sokolem. Neboť dorostenci sokolští nuceni jsou vystupovati v krátkých kalhotách s třásněmi, pro něž Petrovi, jenž jest potápkou nebo též dle jiných gejblikem, bylo vytrpěti četná příkoří od Marianny Petrbokové, která jest označována za jeho sajdu. Poté odepřel nositi sokolský kroj, řkouce: „Jsem potápkou, a myšlenka sokolská nesnáší se s myšlenkou naší.“ „Vaši myšlenkou jest chlast,“ prohlásil otec, jenž ustrojen byl již v kroji, chystající se na župní sokolské cvičení. „Jiné myšlenky nemáte. Kdežto slavnosti naše sokolské jsou reji zdravého ducha.“

Poté odebrali jsme se s průvodem na župní cvičení, kde zúčastnil jsem se závodů v pojídání koláče. Nezúčastnil jsem se závodů ve šplhu za vuřty následkem dosud zcela nezhojené nohy. Závod ten konal se na tlusté tyči namydlené mýdlem, již bylo závodícím zlézti. Načež povoleno měli strhnouti zuby jeden z velikého množství vuřtů nahoře zavěšených. Avšak pouze jeden. Avšak když Vocenil

dospěl k vuřtům, jsouce synem chudé vdovy počal trhati a pojídati oproti zákazu větší počet vuřtů. Takže bratr Pořízek, jenž jest sokolníkem, musel vylézt za ním a donutiti ho k sestupu. Tou dobou však již byl požil sedm vuřtů. Též konal se závod v pití piva, k němuž však Vocenil pro přílišnou nezletilost připuštěn nebyl. Zde pak vavřín vítěze odnesl si bratr Bulížník, jenž jest nejtěžším Sokolem Jiráskovy župy podkrkonošské, vážící se třicet pět kilogramů brutto (bez oděvu).

Též otec cvičil v cvičeních sprostných, při nichž ráznými rozmachy paží i nohou ukazovali sokolští muži tělesnou zdatnost. Ku konci sborově skandující báseň znějící:

*Po zemi české slyšet čilý ruch,
jenž proudí jaře z vesnic, měst.
Jest v těle zdravém zdravý duch.
Hip hurá! Nazdar! Vlasti čest!*

V podvečer pak konal se zmíněný již závod v pojídání koláče, jímž slavnost sokolská vyvrcholila. Za tím účelem upekly sokolské dámy rozsáhlý koláč borůvkový zvící téměř dvou metrů v průměru. V pečivu tom skryly více než dvacet kovových korun, poblíže středu pak jednu stříbrnou pětikorunu. Cílem závodu byla tato mince, k níž bylo se závodícím přijíti.

Bohužel sám odpadl jsem záhy, neboť požíjící toho dne větší množství turec-

kého medu, zmrzliny, suku, sladké vaty, párků, vuřtů a okurek, byl jsem příliš sytý a projedl jsem se na vzdálenost pouhých dvaceti centimetrů od okraje. Jiní borci projedli se dále. Tak Alois Wagner, syn kováře, projedl se na vzdálenost šedesáti centimetrů, spolkl při výkonu tom tři kovové koruny a vylomil si zub. Ještě dále projedl se Quido Hirsch, ale ten počal se dusiti mincí, jež zaskočila mu do dírky tzv. koláčové, a musel proto býti dopraven na ošetřovnu, kde ranami do zad byla z něho vypuzena.

Tak jeden po druhém borci vzdávali závod, až setrvali v něm toliko dva, kteří projíždající se z opačných stran, octli se již zcela blízko středu. Tito pak byli Berta Liehm, syn velkoobchodníka, a uvedený již Vocenil, syn chudé vdovy. Jen nepatrný prostor, vyplněný borůvkami dělil oba soupeře od stříbrné pětikoruny, když tu Vocenil počal jevit známky únavy, též majíce vztek, neboť po celé délce projedené dráhy nebyl dosud narazil na jedinou minci. Naproti tomu Berta Liehm narazil již na sedm, a vidouce soupeře umdlévati, počal se projídati zvýšenou rychlostí, nezdržující se již polykáním

mincí, nýbrž plivající jimi okolo sebe. Již již zdálo se, že syn obchodníkův odnese si palmu vítězství, když tu Vocenil v posledním úsilí udeřil jej pod koláčem pěští do žaludku. Ihned Berta Liehm, zezelenající, počal vrhnouti, a zdržení toho využil zákeřně Vocenil, projedl se ke středu a pozřel stříbrnou pětikorunu.

Avšak bratr Liehm, jenž jsouce otcem vyřazeného závodníka, protestoval proti výsledku, a vskutku rozhodnutím starosty bratra Vévody byl vítězem prohlášen poražený Berta Liehm. Pětikoruna však nebyla již po ruce, i nařizeno Vocenilovi, by minci tu, až z něho vyjde, předal prapoplatnému držiteli.

A druhého dne, když Berta dožadoval se stříbrné pětikoruny, odevzdal jemu Vocenil z nařízení pana učitele Picka dvě kovové koruny a padesát haléřů, řkouce, že více z požitě pětikoruny z něho nevyšlo.

Pan učitel udeřil naň velmi, včetně rákosky, avšak Vocenil stál na svém. Pakliže mluvil pravdu, nemá, tuším, tento pozor hodný jev chemický obdoby v historii sokolských závodů v pojídání koláče.

Říká se, že žijeme rychle. Rychleji než dříve. A tak se stane, že lidé ve snaze dohonit čas, utíkají za tramvají a riskují nemocnici. A když tu tramvaj chytí a šťastný úsměv „dohonil“ se rozhostí na jejich tváři, nemám to srdce, abych jim řekl: „Pouze tramvaj, hlupáckové.“

Rostislav Černý

LOV

Lidé
se vydali
na lov

Na pozemku obce
byl spatřen
člověk

Anna Smetanová

AMO, AMARE

Z televizního seriálu Písničky na zítřka

Hudba: Miloslav Ducháč / Text: Jiřina Fikejzová

Moderato
G#dim mf Ami7 D7 Hmi7 E7 Ami7

A - mo a - ma - re, a - mo a - ma - re, a - mo a -

ma - re, a - mo. A - ma - re, a - mo. A -

Refren
Ami7 D7 D9b Hmi7 Emi Ami7 G#mi7 Ami7 D7

mo, a - ma - re si stá - le zpí - vá - škoda, že ne - ví, jak

Hmi7 E9b G#dim Ami7 D7 D9b Hmi7 Emi

dál. A - mo, a - ma - re, a tak se dí - vá,

Ami7 G#mi7 Ami7 D7 D9b G C G Cmi7

jak o mou pří - zeň by stál. Co zna - me - ná, to

F7 Cmi7 F7 Bb Bbmi7 E7 Bbmi7 E7 A7 D7 G#dim

vím já jedi - ná, že ně - co hezké - ho se za - tí - ná. A -

Ami7 D7 D9b Hmi7 Emi Ami7 Cmi7 Ami7 D9b G C B

mo, a - ma - re už zpí - vám ta - ké, škoda, že nevím, jak dál..

RELATIVITA

Synu, synu, ožen se! bědovali staří rodiče.

A syn se ohnal.

Dědictví po rodičích našel ve sklepě, takže se už nemusel těžko ohánět.

A. Koenigsmark

Na KAbaretním FEstivalu v Karviné uvedli členové Státního divadla v Ostravě estrádní pořad Prskavky. Foto Kokštain

Hlezky si hraje

Henryk
Bardijewski

CHLAPEČEK (*hraje si a zpívá*): Život je pro mne obnošená vesta...

OTEC: Pavlíčku, Pavlíčku... copak neznáš lepší písničky... třeba (*zpívá*)
Modré a bílé průvody mužů a žen...

CHLAPEČEK (*přidává se*): ...červené šátečky pionýrů...

OTEC: Hodnej Pavlíček... Červené šátečky pionýrů... Tohle si hezky zpívej, protože si sem dneska s tebou přijde hrát Viktorék, a to je chlapeček soudruha ředitele...

CHLAPEČEK: Ale já si s Viktorékem nerad hraju.

OTEC: A máš rád tatínka?

CHLAPEČEK: Mám.

OTEC: Tak si s ním budeš hrát! A ne jak tě napadne, hochu. Pořádně si s ním musíš hrát, systematicky, aby se Viktorék pěkně pobavil a měl doma co povídat.

CHLAPEČEK: Můžeme si hrát na kočího a na koně?

OTEC: Třebas... Ale ty musíš dělat koně...

CHLAPEČEK: Ale já bych radši dělal kočího...

OTEC: Já bych taky raději, Pavlíčku, dělal něco jiného. A právě proto ty musíš dělat koně. Ale hodného koně... koně dobráka... Když ti Viktorék řekne čehý, tak půjdeš čehý, a ne abys mu, ty rošťáku, šel hot! A ne abys ho kousnul nebo kopnul, to by si tatínek moc odskákal. A Viktorék by k nám už víckrát nepřišel.

CHLAPEČEK: To by bylo prima!

OTEC: Já ti dám prima. Víš, co mi to dalo práce, než jsem Viktoréka k nám dostal? Celá kancelář dva dny schůzovala, ke komu Viktorék půjde. Nakonec jsme o něho hráli ferbla... Nemít v rukávu schovaný dva trumfy, tak si šel Viktorék hrát do jiný rodiny.

CHLAPEČEK: A co když si, tati, budem hrát na krám a Viktorék začne šidit?

OTEC: Hraj si dál, jakoby nic... Všechno mu prodej, na co bude mít chuť. Ať si to pěkně odnese domů... soudruh ředitel mi to pak s omluvou vrátí, já mu budu zavázanej, on mi bude zavázanej... To je ono, na krám, a nechat se co nejvíc ošidit! Taky můžeš chvilku ze sebe dělat vola. Tatínek už ho dělá dost dlouho.

CHLAPEČEK: A co když si Viktorék bude chtít hrát na ministra?

OTEC: Ať si hraje, ty budeš dělat spokojenýho občana. Všechno mu pochval, jak to dobře vede, můžeš s ním jako udělat rozhovor, a ne abys mu kladl nějaký divný otázky, to dycky vypadá protistátně.

CHLAPEČEK: A na papeže si můžem hrát?

OTEC: Na papeže... Jo... anebo... ne... nebo jo. Panebože, jde to, hrát si na papeže? Ale vlastně jo. To už dneska jde. Ale rozumíš, když ty budeš papežem, tak zásadně bez vyznání a nevěříš v boha, jasně, Pavlíčku?

CHLAPEČEK: Jasně, tati.

OTEC: Ale víš, co bude nejlepší? Hraje si na kočku a na myš. Ty budeš myška a hned se mu dáš chytit, jasně?

CHLAPEČEK: Hm. A co když on bude chtít dělat myš?

OTEC: Tak ho nechytej! Boj se ho! Jestli máš tatínka rád!

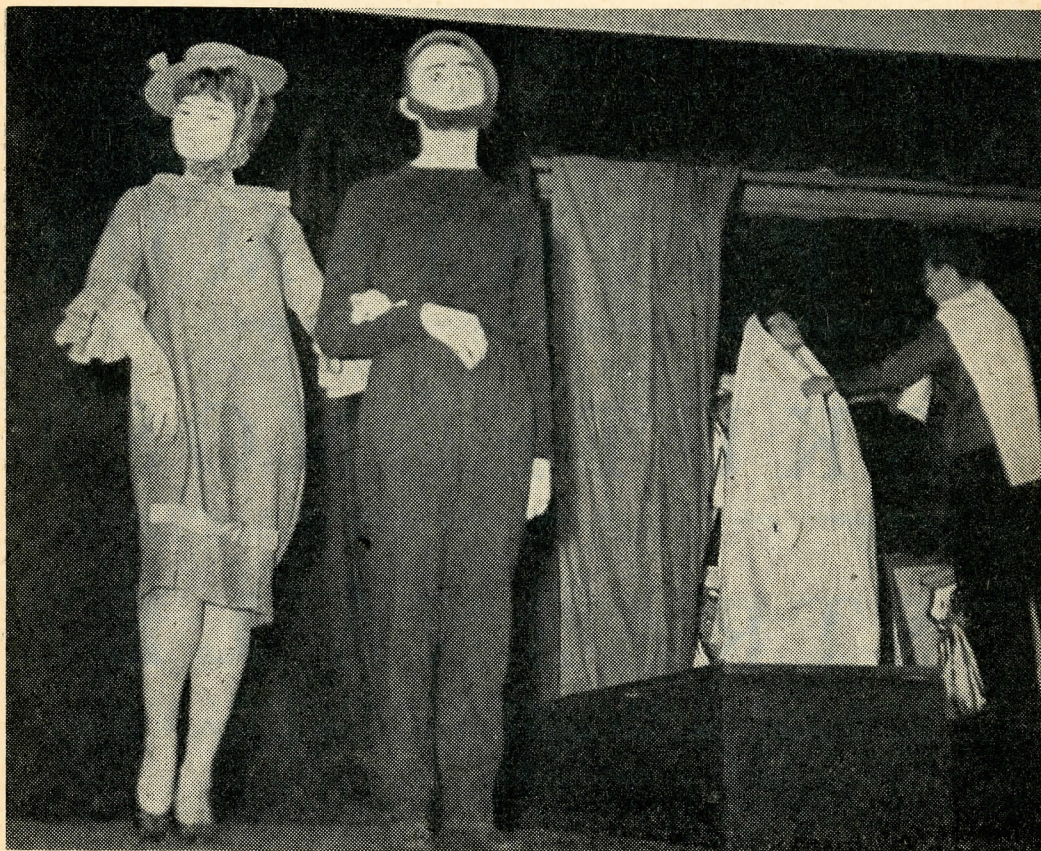
CHLAPEČEK: Mám. A můžeme si hrát taky na vojáky?

OTEC: To můžete. Jen pamatuj, aby byl větší šarže než ty — třeba plukovník nebo generál. A ty ho jako můžeš prosit, aby tě povýšil na četaře, rozumíš?

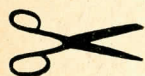
CHLAPEČEK: A co kdybychom si hráli na schovávanou?

OTEC: Na schovávanou! To je nápad! Schovej Viktoréka, schovej ho tak, aby sem jeho tatínek musel sám přijít a najít si ho! A na oslavu, že ho našel, otevřeme a vypijeme s ním tu láhev, co mám schovanou k tvému bířmování.

(Upravil J. Melíšek)

Kokštáinův záběr z představení ostravského divadélka Tempo, které uvádí kabaretní pásmo Satna charakterů

... Z LITERÁRNÍCH NOVIN

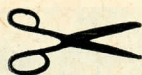
Jazykové cvičení

Duch jazyka se nezjevuje v úředních místnostech.

Mluvili, aby řeč nestála; nestála za nic.

Mluvil spatra, proto jeho řeč měla rychlý spád.

Situace je vážná, uvažoval; zvážil ji a zaváhal.

.... Z PLAMENE.

Jeho druh

OPTIMISMUS

byl takový, že dokázal umlčet nikoli pesimismus, nýbrž pesimisty.

SKUTEČNOST

že se mladý člověk lehce ohýbá, nemusí ještě znamenat, že to vždycky potřebuje.

STRAŠNÁ LEŽ

Vlk řekl: „Je den,“ ale nikdo mu nevěřil, neboť všichni viděli, že je noc.
„Vlk má pravdu,“ řekla liška, „skutečně je den, a tma je proto, že je zatmění slunce.“

A to byla strašná lež, protože se podobala pravdě.

Až na drobné

NEDOSTATKY

je všechno úplně v pořádku.

Ženám a politikům:

Předpokladem správné linie je pohyb!

Ti, co mají klapky na očích,
obvykle dobře slyší.

Nedává-li člověk svůj život za něco,
skončí tím, že ho dá pro nic.

Lidé jsou bezmocní jen tehdy,
jestliže to sami připustí.

Z myšlenek
Jeana
Paula
Sartre

Na perspektivě je nejhorší to,
že se v ní ledacos ztrácí v nekonečnu.

Chyba je také v tom,
že lidé dělají radši zbytečně než těžce.

Byl tak vysílen bdělostí,
že mu na nic jiného nezbývalo sil.

Václav Havel: SLOVNÍČEK

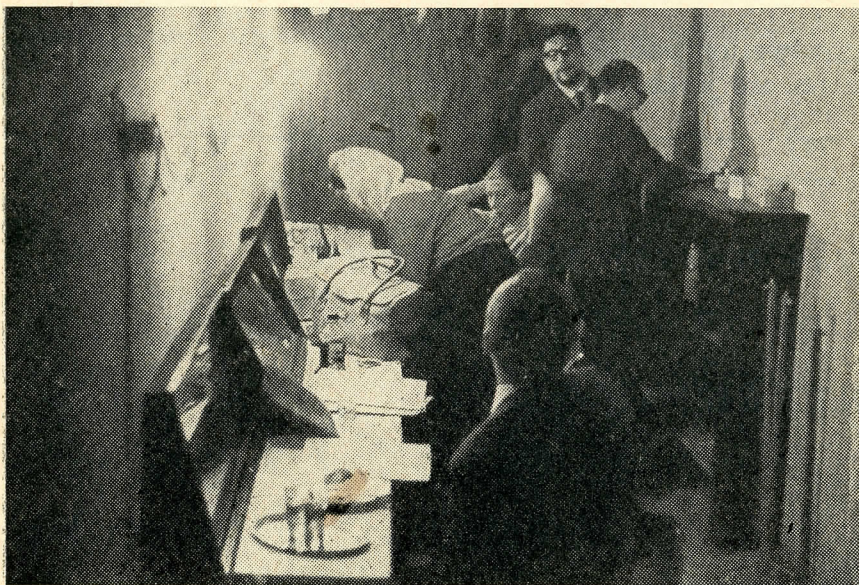
GENERÁL

ú.—
č.—
e.—
t.—
n.—
í.—

C H E
K I M
I

POSTOVNI DORUCOVATEL

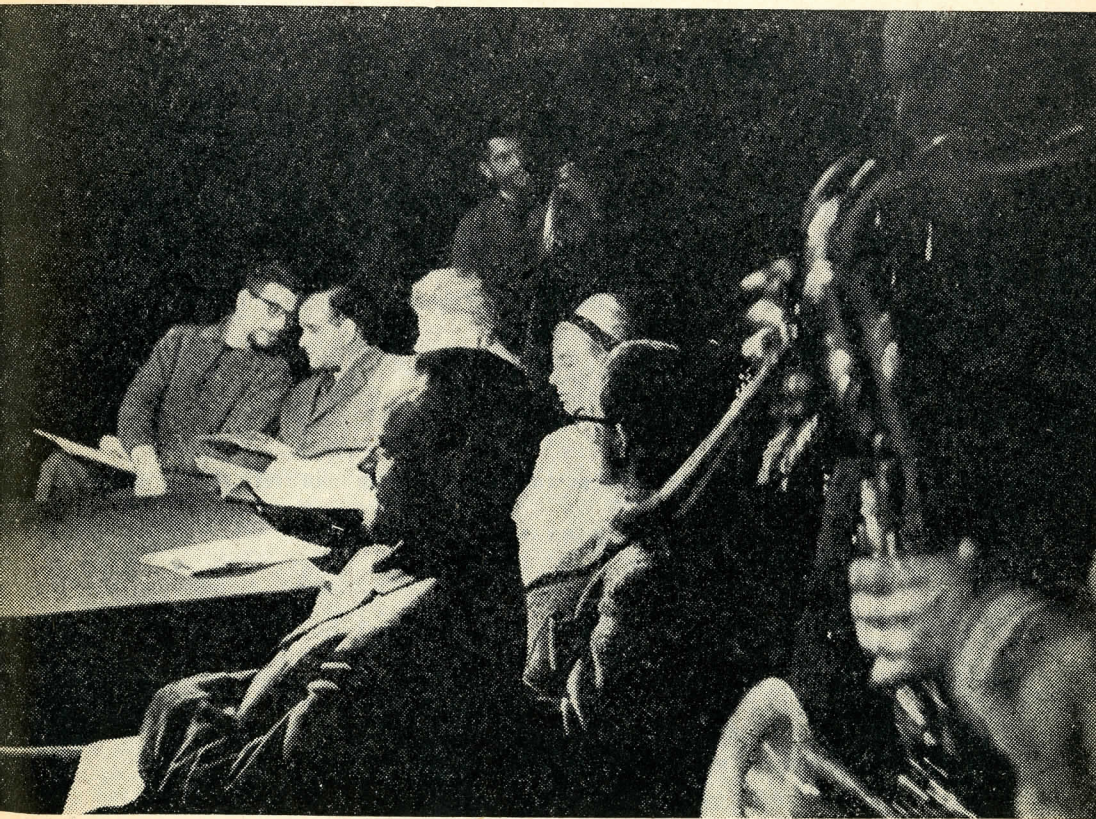
U!Č!I!T!E!L

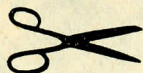

Pražská Reduta, vedená umělecky Ivanem Vyskočillem a Ivanem Poledňákem, zahájila v lednu svoji činnost. Chce přinášet pořady text-appealového typu, čtené a poloinscenované hry, poeticko-hudební pásma, koncerty malých a nekonvenčních souborů jak z oblasti hudby džezové, tak i tzv. vážné... Prostě pořady, které vyvolávají diskusi.

Zahajovacím pořadem Reduty bylo textappealové představení POSLEDNÍ DEN, na němž s Ivanem Vyskočillem autorsky spolupracovali P. Bošek a J. Podaný a hudebně SH kvintet. — Snímky J. Pražáka a M. Novotného

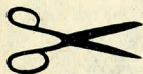
... Z DIKOBRAZU

- Vaše zaměstnání?
- Byl jsem přes šest let v našem městečku pohodným, ale v posledním čase jsem ztratil zaměstnání.
- Reorganizace?
- Ne, ale nakonec jsem toho psa chytil.

•
Protekce je cizí slovo, které u nás zdomácnělo.

Měl tak malé zásluhy, že si musel zvyšovat kvalifikaci.

Jednal zásadně s každým na rovinu. Jenomže ji pokaždé někam jinam naklonil.

... Z ROHÁČE

Maličkosti o maličkostiach

Povedz mi, s kým sa priateľíš, a ja ti poviem, prečo!

Ľudia sú niekedy ako veľká a malá hodinová ručička: kto robí menej — býva dôležitejší.

Tieň človeka je ako priateľ, stratíš ho, sotva prestane na teba svietiť slnko.

•
Automat

V istej obci dal MNV inštalovať nový automat. Do automatu bolo treba vhodiť korunu, zatiahnuť páčku a vypadli dve koruny.

Automat bezpochyby fungoval celý jeden rok. Potom ho zrušili.

Na MNV zistili, že je nerentabilný.

•
Z r n k á

Vývoj sa pozastaviť nedá. Zato sa však možno nad vývojom pozastaviť.

Celú svoju neschopnosť vložil do služieb spoločnosti.

Pokiaľ ide o sebakritiku, je v kritickej situácii.

Malé výmysly

Ako zabávať tých, čo nepoznajú žarty?

Prerástol ma o hlavu. Mám ho po krk.

Zdravé je ovocie, v ktorom hľodá červ pochybnosti.

Z vrcholu spokojnosti býva slabý rozhľad.

To by nevadilo, že predbehol svoju dobu, keby zároveň nepredbehol aj svojich kolegov!

I HOLIČI NÁM ROSTOU

J. Melíšek — B. Zelenka

HOLIČ (*čte z knihy*): Rozestavil své sympomy na obzoru svého já, opilý žalárník, a zdálo se mu o houštině mládí. Hodiny tikaly benzinové výpary. Katedrála odešla, aby se napila noci. Stál u ní jako smrk. Tiše podlehla, pohlcujíc krajinu, kde dosud žil jako zvíře. (*Mluví*) Jó, to je počteníčko! Člověk tomu nehoví, ale hlavně že to není vo práci. — Ale stejně to dá fušku, než je člověk vzdělanej. To jsme si zas na sebe upletli bejčák s tím závazkem!

ZÁKAZNÍK (*vejde*): Dobrý den.

HOLIČ (*odloží knihu, vstane a ihned zákazníka obsluhuje*): Služebník, račte se posadit, prosím.

ZÁKAZNÍK: Chtěl bych oholit.

HOLIČ: Houštinu mládí...

ZÁKAZNÍK: Prosím?

HOLIČ: Ne, nic, to je jen takovej metafor.

ZÁKAZNÍK: Nákej novej? Povídejte, já mám fóry hrozně rád!

HOLIČ: To bohužel nemohu sloužit. Fóry jsme definitivně zrušili na posledním zasedání kulturní komise Hygie. Nechce si pán raději podiskutovat o prvobytně pospolné společnosti... pro šíření vědeckých znalostí?

ZÁKAZNÍK: To snad ani ne.

HOLIČ: Nebo o problémech poezie všedního dne? (*Recituje*) Sputnik proletěl mým srdcem jak dělbuch vržený krasa-

vici Táňou... To je, prosím, Žižňikov. V překladu Sergeje Čečetky. Kulturní komise Hygie nám ovšem doporučuje spíše překlady Lydie Hohenbaumové, které jsou umělečtější, protože Lydie má užší poměr.

ZÁKAZNÍK: K čemu?

HOLIČ: Jo to já nevím. Já jenom vím, že to v umění bez poměru nejde. Hlavičku trochu na stranu, prosím.

ZÁKAZNÍK: A poslyšte, neznáte tu o tom biskupovi, jak — —

HOLIČ: Neznám. Ale konstatuji, že račte mít velmi tvrdý vous. Jako kňour, vycpanej na loveckém zámečku Huliza poblíže Prošvihova. Postaven roku 1652 kněžnou Khun-Hohenlohe. Rané baroko s pozdně gotickými prvky.

ZÁKAZNÍK: Ta kněžna?

HOLIČ: Né, ten kanec. Totiž ten zámeček! Obočí mám taky přistříhnout?

ZÁKAZNÍK: Klidně. A co říkáte tomu, jak jsme dopadli letos na olympiádě v hokeji?

HOLIČ: To nemůžu pánovi sloužit. Mně spíše v poslední době zaujalo studium okenní malby v peruánských katedrálách, a to hlavně v okolí řeky Valperdy. Chloupky v nosíku zkrátíme, že ano?

ZÁKAZNÍK: Máte to nějaký tupý?

HOLIČ: Prosim?

ZÁKAZNÍK: Tupý!

HOLIČ: Á, znám, znám! Tu pý ór not tu pý, det iz dze kvesčn! To je přece z Hamleta. Nehýbat tak divoce ohryzkem. Do you speak english?

ZÁKAZNÍK: Prosím?

HOLIČ: Do you speak english?

ZÁKAZNÍK: Co??

HOLIČ: No... jestli mluvíte anglicky.

ZÁKAZNÍK: Perfektně!

HOLIČ: Kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem. Čelakovský. Nebo Kafka?

ZÁKAZNÍK: Jenže na bytáku vám na to neskočej'!

HOLIČ: Bohužel, vzdělání je ještě leckde popelkou. Mám nechat pejpy?

ZÁKAZNÍK: Třeba. Heleďte, vyhraje le-tos Sparta ligu, nebo né?

HOLIČ: Máte na mysli Spartu na poloostrově Peloponésu?... Ó Spartané, já spěchám do Thermopyl, mě Leonidas vyslal usínaje... Máte radši trochej nebo hexametr?

ZÁKAZNÍK: Stačí Pitralon. Sakra, to budou teď všichni holiči jako vy? Takový vzdělaný?

HOLIČ: Samozřejmě! To víte, zvyšujeme si kvalifikaci. To je z latinského kvalifikáció, kvalifikaciónis, femininum. Tak a jsme hotovi, prosím. Já děkuji zdvořile, děkuji ušlechtilé.

ZÁKAZNÍK (*je otráven*): Co jsem dlužen?

HOLIČ: Ó to nic, prosím. Za tento peníz si zajděte do muzea. Zajdete?

ZÁKAZNÍK: Nezařdu! Ale ode dneška si začnu šetřit na holicí strojek! (*Vyběhne*)

NEPOVEDENÁ NEPOVÍDKA

Jaroslav Vedral

Byl to mladý regionální autor. Ne dosud zcela zkušený a zralý; ale talent měl — to poznali i členové školské a kulturní komise v jeho bydlišti.

Psal si básničky a občas je přednášel svým známým. Někteří jim rozuměli, ti ho vcelku chválili, i když rezervovaně; někteří jim nerozuměli, ti ho chválili nadšeně; a některým to bylo jedno, ale vidouce většinu, chválili ho taky.

Jednou napsal satiricko-ironické několikaverší, poněkud nadsazené — takovou legraci, jak říkal. A právě o tom se do-slechl jeho nadřízený. Básničku si dal svým tajemníkem předložit a hluboce se nad ní pohoršil. Pak si ji dal svým tajemníkem vyložit a pohoršil se ještě hlouběji.

Tajemník byl totiž v posuzování všech

neúředních písemností značně odměřený a navíc vzal každé slovo velmi vážně. Protože však o něm bylo známo, že má doma v příborníku Ohlasy písní ruských, požíval plné důvěry svého šéfa.

Ten pak na výroční schůzi dotyčnou básničku citoval, pranýřoval, odsoudil a zavrhl.

Mladého autora se to dotklo, odebral se na příslušná místa a stěžoval si. Na příslušných místech básničku znovu rozebrali a zjistili, že mladý autor má pravdu: že to není nic vážného a že to je skutečně jen taková legrace.

A tak ho vyhodili. Protože — jak by to vypadalo, kdyby si takový mladý a nezkušený autor dělal legraci z toho, o čem jeho nadřízený uvažují se vši vážností...?

VĚNOVÁNO TUSEXOVÝM SLEČNÁM

Z kabaretu Uměleckého souboru ministerstva vnitra
To je zase případ
Hudba i text: Jaroslav Jakoubek

Maestoso, rubato, espressivissimo

C *Am* *A^b+* *C7* *cgt*

Všichni jsme stejní: bílý, černý, žlutý, a proto myslím, že je možná krutý,

Twist *F* *C*

a ur-či-tě že se to ne- hodí vůči té slečně z pátého poschodí

G7 *F* *G7*

říkat, že mravněchátrá, dí- vat se na ni z pa- tra, říkat že by se mě- la

F *G7* *G⁵#* *G7* *F* *C* *F*

za-myslet co to dě- lá, když svůj sex vy- mění sem tam zaTUSEX!

G7 *C* *Am*

U- zná- te sami, že by by- lo mar- ný, se sex- e- pí- lem

A^b+ *C7* *F* *twist* *C*

jít do zastavárny. To šlo by dříve, a- le dnes už né, tak proč si myslet věci

G7 *F* *G7*

nesluž- né? To není systém nový, toť obchod valuto- vý a není jistě snadný,

F *G7* *G⁵#* *G7* *F* *C* *F*

ne- mítí přízvuk vadný, máš- li dnes vyslovit "Oui" anebo "Yes".

A^b7 *D^b* *D* *B^bm*

Vy- dal bych výnos, ať je každý vděčen za tenhle přínos

B^b+ *D^b7* *G^btwist*

tu- se- xových slečen! To ne- ní spo- leč- no- sti na ško- du,

D^b A^b7
 tot přínos národní- mu dů - chodu. Když někdo ra- dy ví si,
 G^b A^b7 G^b
 jak prodat za deví- zy, si' vu' plé', madam! Krom toho předpoklá- dám
 A^b7 $A^b5^{\#}$ A^b7 A^b7 A^b7 D^b
 zajis- té, že přece nejsme rasisté. [Totiž my marxisté.]

PRVNÍ ŘÁDKY

Michal Mašek

[9. třída SVVŠ]

Obyčejný svět

Pár ostrovů a slaná louže
a zas kus pevniny
a taky lidí, domy, auta,
náměstí.

Lvi, dělíci se na divoké
a zamřížované.

Řvoucí kojenci a usmívající se
výkladní skříně.
Sem tam nějaká ta řeka,
splachující nečistotu
ze závodů.

Černo-žluto-bílý dav
čekající ve frontě na maso.

To vše je zakulaceno
do malého, obyčejného,
ale našeho světa,
po kterém chodíme, plaveme,
a na který si taky občas
plivnem.

Ten svět je dobrák,
dá se hřebelcovat pluhy
nebo hladit betonem dálnic
mizějících za obzorem.

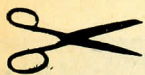
Stačí však jeden stisk
a bude po všem.

Važte si ho!

Alena Smetanová

*Do lesa s ní jít nemůžu
nechce si rozrhat punčochy
Na louku taky ne
celý den přšelo
Kolem lavičky pod kaštiny chodí moc lidí
a ona se bojí pomluv
Neumí plavat
voda v řece tedy taky odpadá
Na strom by možná vylezla
ale já nechci plašit špačky*

*A tak
třebaže jsem měl počestné úmysly
(v mezích možností)
budu ji muset vzít k sobě do bytu*

... Z KULTURNÍ TVORBY

Neučesané myšlenky

Tomu, kdo byl už jednou pomníkem, je zatěžko stát se modelem.

Ten, kdo pořád šlape po právu, stojí málokdy na pevných nohou.

Spoutali jeho hlavu aureolou, kterou mu nasadili.

Aforismy

V aforismu není nikdy celá pravda: buď je jí půldruhé, nebo jen půl.

Řekla si: spát s ním, ano — ale jen žádné důvěrnosti.

Jak je krásné, když dívka zapomene na dobré vychování.

Pes je nepochybně věrný. Máme si však proto brát z něj příklad? Vždyť je věrný člověku, nikoli psu!

Aforismy

Pohoršoval se přesně podle příslušných směrnic.

Myslel i s pravopisnými chybami denního tisku.

Výrobek měl tolik závad, že byl k dostání i na domácím trhu.

Při výměně názorů si pohmoždil argumenty.

Když se někdo někam nemůže dopracovat, tak se tam zvolí.

Byl na takové politické výši, že prostě unikl pozornosti.

Také vy se můžete zúčastnit čtenářské soutěže,
která byla vyhlášena v měsíčníku

amatérská scéna

Budete to třeba vy, kdo pojede
zdarma na letošní Jiráskův Hronov
nebo na Šrámkův Písek,
anebo můžete získat některou z dalších cen
(líčidla a divadelní potřeby, knihy atd.)

Blíže podmínky najdete ve 2. čísle Amatérské scény, která vychází ve stejné redakci jako Repertoár malé scény. Oba naše časopisy můžete objednat u PNS anebo přímo v redakci, Vinohradská 3 — Praha 1.

repertoár malé scény

Ročník II, únor 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlábek, Vladimír Justl, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Vostruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2.50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 20. ledna F-07*40042

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

Satna charakterů se jmenuje pořad ostravského divadélka Tempo

Na 1. str. ob. snímek M. Stránského z Historie Velikého Okresního Kýžala v X-64

DIVOKÝ KONĚ

(Z repertoáru Waldemara Matušky)

Hudba: Karel Mareš / Text: Jan Schneider

Medium twist tempo

mf *C* *B^b* *C* *A7*

1. Když horkou nocí běží - stá-do di-vo-kých koňů
 2. ře-ka v době tání - když se v perejích řítí -
 3. nikdo neza - staví - stá-do když nocí pádí -

D *C* *B^b* *A7*

volně bez o - těžší, vol-ně po ka - ňo - nu,
 ne-ní ko-sed-lání kdo chce volně ží-ti já
 ko-ho z vás to baví ať se se mnou vsa-dí

D7 *G7*

ne-mo-hu, ne-mo-hu spát, musím se na cestu dát,

C *B^b* *A^b*

v žilách mi zvoní krev di-vo-kých koní a do uší - hu-

G *f* *G⁺* *A^b6* *G7*

ěí jak vo-do-pád, - la la la (vocal ad lib.)

Fmi6 *G* *G⁺* *A^b6*

G7 *Fmi6* *A^b* *Ami7*

D7 *12.* *mf* *Hmi7* *E* *mf* *G* *mp* *C* *G* *pp*

ju-pi-jáj, - ju-pi-jou. 2. Jak jáj, ju-pi-jou. -
 3. A

© Státní hudební vydavatelství

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné Čs. divadelní a literární
 jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudeb-
 ních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

Skálovu, Fuxovu a Pantůčkovu
netradiční báchorku na tradiční námět
DRAK JE DRAK
hraje úspěšně pražské Divadélko ROKOKO.
Fotografoval Jiří Červený

